Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №1 (січень) 2005

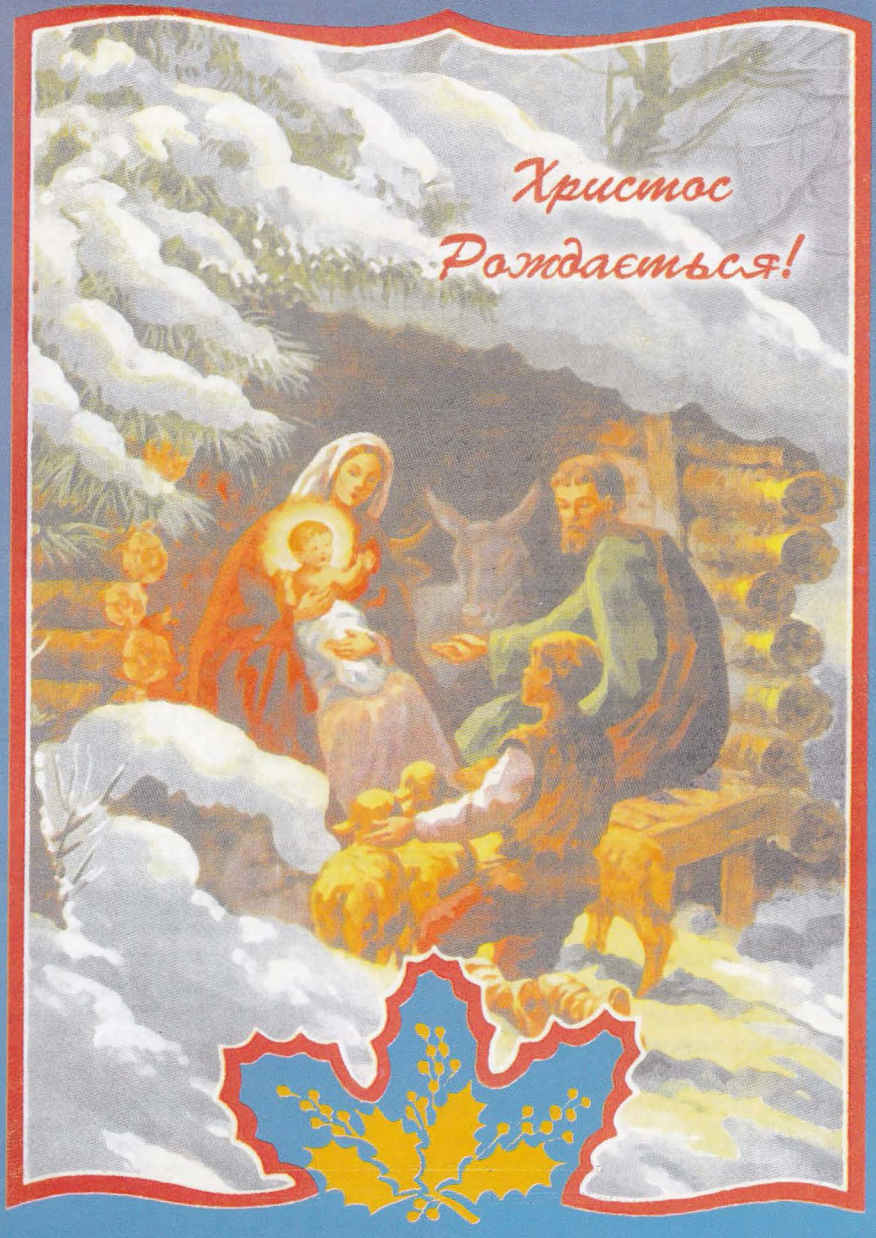

РЕДАКЦІЯ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" ПРОПОНУЄ:

Календар "Місіонаря" на 2005 рік. — 384 с.

Перші два випуски нашого вже традиційного видання (на 2003 і 2004 роки) були присвячені двом основним темам — святі на кожен день і життєписи Римських Архиєреїв.

Цей випуск "Календаря" має, як і попередні видання, церковний календар і проповіді на кожну неділю та важливі свята. Однак найголовнішою його частиною є життєписи святих Вселенської Церкви, яких канонізував Папа Іван Павло II впродовж свого понтифікату. Історія життя цих великих людей відкриває перед читачем не лише їхні біографії та свідчення того, як треба жити для Бога і вмирати для світу, але й частково історію Католицької Церкви на багатьох континентах нашої земної кулі.

Інша важлива частина цього "Календаря" — це уривки з документів Другого Ватиканського Собору, який відбувся у 1962-1965 роках і став переломним моментом в історії нашої Церкви. Вони допоможуть сучасним християнам ознайомитися із доктринальними положеннями у різних сферах християнського життя, які були прийняті Отцями Собору.

Календар адресований духовенству і катехитам, а також широкому колу читачів.

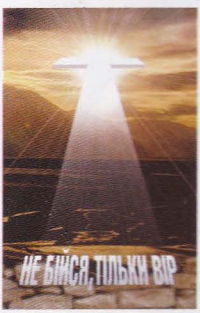

Не бійся, тільки вір *(життя і служіння ієромонаха Студійського Уставу Володимира Василя Вороновського)* / Упорядкування о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ і Віри Арів *(2-е видання, виправлене і доповнене)*. — Львів, 2004. — 92 с.

Подаємо вам книжку, у якій іде мова про ієромонаха Студійського Уставу Василя Володимира Вороновського – людини великої сили духа. Завдяки молитві й свідченню цього жертвенного священика тисячі вірних як у часи підпілля, так і після відродження нашої Церкви ступили на шлях спасіння.

Адресоване це видання, яке є своєрідним путівником до зросту в святій вірі, передусім хворим і знедоленим, котрі шукають ліку від своїх душевних та тілесних недуг і порятунку від наслідків дії злобної диявольської сили.

У редакції можна замовити підшивку 12 чисел "Місіонаря" за 2003 і 2004 рр. Ця цінна "книга" у твердій обкладинці займе важливе місце у вашій домашній бібліотеці й неодноразово спонукатиме переглянути багато змістовних статей на різні теми, які публікувалися на сторінках "Місіонаря" — одного з найстарших періодичних видань УГКЦ.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2005 РІК

Християнський тижневик "Нова Зоря"

Якщо Вас спіткали сумніви у вірі, якщо огорнула безнадія, якщо в серці охолола Божа любов — Вам прийде на допомогу **"Нова Зоря" — щотижнева всеукраїнська християнська газета!**

Передплатний індекс — 30072.

Вартість передплати на місяць — **1 грн. 98 коп.** *(без урахування поштових послуг).*

УСМІХНЕНЕ ОБЛИЧЧЯ НАЦІЇ

"Помаранчева революція", що зродилась у листопаді цього року в Києві на Майдані Незалежності і яку підтримали в багатьох містах як України, так і поза нею, є не лише протестом проти корумпованого уряду – це зняття заслони з обличчя нації.

"Помаранчева революція" – це не бій між двома Вікторами. Це переміна нації, яку систематично гвалтував режим матеріально, культурно і духовно через брехню, маніпуляцію, придушення свободи слова і страх, – у націю, яка прагне бути почутою, самостійно визначати свій шлях.., мати усміхнене обличчя серед інших націй світу.

Київський Майдан Незалежності – це місце очищення. Це місце, де скидаються кайдани багатостолітнього політичного гніту, місце, де люди співають і скандують лозунги, сміються і плачуть з радості, але передусім – це місце, де люди усміхаються. Вони усміхаються одні до одних, вони усміхаються самі до себе, вони усміхаються до світу. Усмішку, як сказав рабин Самсон Рафаель Гірш, не можна купити, випросити, позичити чи вкрасти. Її можна лише подарувати. Усміхнене обличчя України – це здоровий знак того, що вона може і хоче свобідно дарувати себе іншим.

"Помаранчева революція" з'єднала Україну воєдино. Україна теперішня – це сповнення мрії, мрії становлення нації. Мрія не є самонавіюванням – це дар з висоти. Давньогрецький філософ Платон каже про мрії, як про божественно спричинене "перебування поряд зі собою". Мрії можуть очистити людину, вводячи її до цілющого царства божественного. Майдан Незалежності є таким "священним місцем", де немає молодих і старших, східних і західних українців, але є єдина монолітна нація, що повстала не лише проти всього, що пригнічує її, але й за все, що є у неї спільне. Україна мирно знімає заслону політичного пригноблення зі свого обличчя і об'являє себе як націю.

Дай Боже, щоб обличчя України назавжди залишилося усміхненим, її мрія бути нацією серед інших націй здійснилася до кінця, і щоб нарешті благальна молитва її улюбленого сина Тараса Шевченка до Пресвятої Богородиці, Нерушимої Стіни і Покрову України, сповнилася:

Все упованіє моє
На тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє твоє,
Все упованіє моє
На тебе, Мати, возлагаю.
Святая сило всіх святих!
Пренепорочная, Благая!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри, Пречистая, на їх,
Отих украдених, сліпих
Невольників. Подай їм силу
Твойого мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю.
Достойнопітая! Благаю!
Царице неба і землі!
Вонми їх стону і пошли
Благий кінець, о Всеблагая!

о. Григорій ГРИНЬКІВ, ЧСВВ,
Протоігумен

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

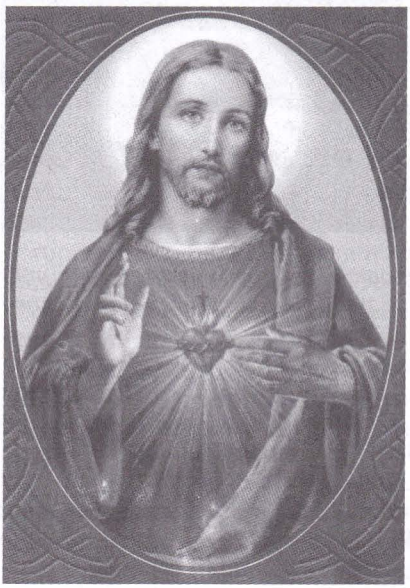

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ДІЯЧІ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ДОКЛАДАЛИ БІЛЬШЕ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ МИРУ.

Під назвою "Близький Схід" розуміємо всі країни Азії, які розташовані ближче до Європи. Найближчою до нас країною Близького Сходу є Палестина (нині Ізраїль), у якій жили наш Божественний Спаситель, Його Пресвята Мати, апостоли і члени первісної християнської спільноти.

Цю Святу Землю називають своєю юдеї, бо це земля, яка була обіцяна Богом Авраамові і його потомству. Вважають її своєю також християни, бо вона є колискою християнства. Мусульмани також називають її своєю, бо вони почали проживати на ній від початку існування ісламу, тобто з VII ст. На жаль, співжиття членів цих трьох релігій часто супроводжується конфліктами, яких, на жаль, не бракує і в інших країнах Близького Сходу.

Молімося, щоб усі діячі, передовсім політичні, докладали великих зусиль для укріплення справедливого і тривалого миру в усьому світі, зокрема на Близькому Сході.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ У МІСІЙНИХ КРАЇНАХ ПОСТАЛИ ЖЕРТВЕННІ Й СВЯТІ АПОСТОЛИ, ГОТОВІ УСІМ ЗВІЩАТИ ЄВАНГЕЛІЄ ХРИСТОВЕ.

Більше, як половину країн у світі ми називаємо місійними з тої причини, що в них християн або взагалі немає, або вони присутні в дуже незначній кількості. У цих країнах є вкрай необхідною діяльність місіонерів. Знаємо, що лише жертвенні Христові свідки і проповідники можуть успішно продовжувати здійснення у сучасну пору спасительного діла Божого серед людей, які ще не знають науки Ісуса Христа. У свій час Він сказав нам: "Жнива великі, а робітників мало. Моліться, отже, Господареві жнив, щоб послав Своїх робітників".

Християнські країни Європи, передовсім Ірландія, протягом тривалого часу були своєрідним "розсадником" місіонерів. Майбутні місіонери перед тим, як від'їхати на місії, упродовж кількох років вивчали мову, культуру, історію того народу, до якого їх направляли. Однак вони передусім повинні відзначатись великою жертвенністю і чеснотливим життям.

Отож, підтримуймо нашими молитвами усіх місіонерів – тих, які вже тривалий час жертвенно працюють, сіючи слово Боже на розлогих місійних теренах, а також тих, які роблять перші кроки у цій нелегкій праці.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО БУДУВАЛО СВОЄ ПОЛІТИЧНЕ МАЙБУТНЄ НА ЗАСАДАХ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ, ЧЕРЕЗ РОЗВАЖАННЯ ТАЇНСТВА БОГОЯВЛЕННЯ, ВДОСКОНАЛЮЮЧИСЬ НА ЗРАЗОК ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ.

Дякуємо Богові, що нарешті наше українське суспільство переконалося у необхідності дотримання християнських засад усіма громадянами, а передусім працівниками владних структур нашої Батьківщини.

Нехай слова Бога Отця, які пролунали над рікою Йордан: "Це Син Мій любий, Його слухайте", – спричинять відповідний відгомін у серцях усіх людей доброї волі. Нехай взаємна відвічна Любов Трьох Божих Осіб, яка їх об'єднує у єдине Божество, стане зразком і запорукою єднання у єдину нероздільну націю українців усіх регіонів нашої Вітчизни.

Молімося, щоби зникли усілякі поділи в нашому народі та щоб усі, незважаючи на звичаї, конфесійну приналежність, національність тощо, відчували обов'язок побудови християнського суспільства на основі справедливості, солідарності й миру.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ – СВ. МАЛАХІЯ, 16 (3). 01

Він належав до 12 "малих" пророків. Його ім'я означає "Божий ангел". Був останнім зі старозавітніх пророків і жив у IV ст. перед Р.Х.

У своїй пророчій книзі Малахія говорить про прихід Месії і Його Предтечі. Ці слова пояснив у IV ст. після Христа великий знавець Біблії св. Єронім, як пророцтво про св. Івана Хрестителя і нашого Божественного Спасителя Ісуса Христа.

Пророк Малахія згадує у своїй книзі також про любов Бога до вибраного народу і про судний день.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ХВОРІ, ПЕРЕДУСІМ УБОГІ, ВТІШАЛИСЯ УВАГОЮ І БУЛИ ЗАБЕЗПЕЧЕНІ МЕДИЧНИМ ОБСЛУГОВУВАННЯМ, ЯКОГО ЗАСЛУГОВУЄ КОЖНА ЛЮДИНА.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ МІСІОНЕРИ УСВІДОМИЛИ, ЩО ТІЛЬКИ ЧЕРЕЗ ГАРЯЧУ ЛЮБОВ ДО ХРИСТА ВОНИ ЗДАТНІ ЗВІЩАТИ ЄВАНГЕЛІЄ В УСПІШНИЙ І ПЕРЕКОНЛИВИЙ СПОСІБ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ УКРАЇНСЬКІ ЧЕНЦІ І ЧЕРНИЦІ ВИТРИВАЛИ ДО КІНЦЯ У СВОЄМУ ПОКЛИКАННІ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛЮТИЙ – СВ. МАКАРІЙ, 1.02 (19.01)

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Наталія П. із м. Сокаля Львівської обл. – Господу Богу, Пресвятій Богородиці, небесному заступнику св. ап. Юді Тадею за вислухані молитви, заступництво і успішну здачу вступних іспитів до вищого навчального закладу.

Іванка зі Львова – Господу Богу, Матері Божій Милосердя, святим заступникам – Юді Тадею, Філомені, Івану Хрестителю, Ангелу-Хоронителю за те, що вони допомогли їй вступити до ЛНУ ім. І. Франка.

Анна з м. Яворова на Львівщині – заступникам св. ап. Юді Тадею, блаж. свщмч. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ за вирішення складної життєвої ситуації.

Оксана з м. Львова – Господеві, Пресвятому Серцю Ісусовому, Непорочній Діві Марії, небесним заступникам – святим Юді Тадею і Філомені, блаж. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ за успішне складення іспитів, щасливе народження донечки та отримані ласки.

Ірина К. з м. Львова – Матері Божій, небесним заступникам – святим Юді Тадею та Антонію Падевському, блаженним Миколаю Чарнецькому, ЧНІ та Йосафаті Гордашевській, СНДМ за отримані ласки і вступ до аспірантури.

Антоніна Дзюбак з смт. Великі Барки на Тернопільщині – св. ап. Юді Тадею за заступництво і опіку її сином, що перебуває на заробітках.

Оксана Данилів зі с. Боб'ятин на Львівщині – Пресвятій Богородиці Гошівській, небесним заступникам Юді Тадею і Антонію Падевському та всім святим за оздоровлення від важкої недуги.

ПОВІДОМЛЕННЯ

З великою прикрістю повідомляємо вам, дорогі читачі, що вже з першого числа цього року наш часопис став дорожчим на півгривні і його вартість відтепер складає півтори гривні. На жаль, попередня вартість нашого часопису (одна гривня) уже тривалий час була замалою, щоби компенсувати необхідні затрати на видання журналу.

Сподіваємося, що за рахунок збільшення вартості часопису кількість читачів не зменшиться, а, навпаки, збільшиться.

Редакція часопису "Місіонар"

“СЛОВО ЖИТТЯ”

“Іншої бо основи ніхто не може покласти, крім покладеної, якою є Ісус Христос” (1 Кор 3, 11).

Це був 50-й рік, коли св. апостол Павло прибув до Коринту, давньогрецького міста, відомого торгівельного центру, де перехрещувались різні світогляди. У цьому місті він протягом 18-ти місяців звіщав св. Євангеліє, а відтак заклав фундамент квітучої християнської спільноти. Інші, які прийшли після нього, продовжували це діло євангелізації, але новонаверненим християнам грозила небезпека прив’язуватися до осіб, які звіщали благовість Христову, а не до самого Христа. Внаслідок цього виникали фракції, члени яких говорили: “Я – Павлів”, “Я – Аполосів” або “Я – Петрів”.

Стоячи перед проблемою поділу, яка спіткала християнську спільноту в Коринті, Павло сильно наголошує, що будівничі Церкви, яку він порівнює до будівлі, можуть бути численні, однак, є лише один фундамент, жива скеля: Ісус Христос.

Цього місяця, під час тижня молитви за єдність християн, різні Церкви і церковні спільноти пригадують, що Ісус Христос є одиноким фундаментом, отож, коли вони тісно з’єднуватимуться із Ним і житимуть Його Євангелієм, то зможуть знайти повну і видиму єдність між собою.

“Іншої бо основи ніхто не може покласти, крім покладеної, якою є Ісус Христос”.

Опертися своє життя на Христі означає стати одним цілим із Ним: думати так, як Він думає, бажати того, чого Він бажає, жити так, як Він жив.

Як опертися на Нього і пов’язатися з Ним? Як стати одним цілим із Ним? Тільки практикуючи св. Євангеліє.

Христос є воплочене Слово Боже. А якщо Він є Словом, Яке прийняло на Себе людську природу, то і ми станемо правдивими християнами, якщо житимемо Його Словом.

Якщо ми живемо Його словами, то стаємо одним цілим із Ним. Не живе вже більше моє “я”, ані наше “ми”, але Слово у всіх. Можемо думати, що живучи в такий спосіб, спричинимося до того, що усі християни стануть однією спільнотою. Як тіло мусить дихати, аби жити, так і душа, щоб жити, живе Словом Божим.

Одним із перших плодів є народження Ісуса Христа в нас і між нами. Це спричиняє зміну світогляду: закоріняє у серцях людей (хто б вони не були – європейці чи азіати, австралійці чи американці, або африканці) ті самі відчуття, які мав Христос як до окремих осіб, так і до суспільства.

Такий досвід мав один із моїх перших приятелів – Юліан Маркезі, інженер, який згодом став директором однієї великої римської фабрики. Численні досвіди з місця праці і в інших суспільних сферах привели його до прикрих

висновків, що всюди є тільки егоїстичні наміри, якими керуються люди, тому щастя є неможливе. Однак, коли він одного дня зустрів людей, які жили згідно зі Словом життя, усе змінилося і в ньому, і довкола нього. Він почав жити св. Євангелієм. З тих пір він почав відчувати у серці повноту щастя і радості.

Він писав: "Я переконався, що Слово життя має універсальний вимір. Воно спричинило у мені правдиву революцію, змінило всі відносини як до Бога, так і до людей, які стали мені братами і сестрами. Мені здавалося, що я їх завжди знав. Я переконався, що Бог любить мене: достатньо було молитися до Нього. Слово життя, яким я жив, визволило мене і зробило мене вільним".

Таким він залишився навіть тоді, коли в останні роки свого життя був змушений переміщатися на інвалідному візочку.

Слово життя, втілене у життя, звільняє людину від різних обмежень, вливає радість, мир, чистоту, спокій, повноту життя, світло. В той же час воно дає нам змогу єднатись з Христом і поступово перемінює нас у другого Христа.

"Іншої бо основи ніхто не може покласти, крім покладеної, якою є Ісус Христос".

Але є одне Слово життя, у якому містяться всі інші. Це любити Бога і ближнього. Ісус бачить у цьому слові увесь закон і пророків (пор. Мт 22, 40). Насправді кожне слово, висловлене по-людськи і по-різному, є Божим Словом. Через те, що Бог є Любов, то кожне слово є любов.

Отож, як жити цьогомісячним "словом життя"? Як тісно пов'язати себе з Христом, одинокім фундаментом Церкви? Любити так, як Він нас навчив. "Іди і чини, що хочеш", – сказав св. Августин, висловлюючи у цих словах норму євангельського життя. Бо коли любиш, не помилишся, але повністю сповниш волю Божу.

К'яра ЛЮБІК

Переклад з італійської мови о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ

ПРИЙМІТЬ ДИТИНУ У РОДИНУ

"Спадок Господній — діти; плід лона нагорода" (Пс 127, 3)

На жаль, у сьогоднішньому суспільстві є діти без сімей. Доросле життя їх зустріло раніше, аніж дитинство, а важке "недитяче" минуле заступає шлях до щасливого майбутнього. Таким дітям потрібно допомогти повернутися у дитинство, до родинного гнізда, де тепло материнської та батьківської любові дасть їм сили вступити у доросле життя.

Нещодавно в Україні з'явилося поняття "прийомна сім'я". Це родина, що не всиновлює дитину, а лише бере її на виховання. Прийомна сім'я – це єдиний шанс на гідне життя для тих дітей, яких із різних причин не можна всиновити. Виховання саме в такій сім'ї дає можливість зберегти для дитини найголовніший чинник – сімейний.

За більш детальною інформацією звертайтесь у Львівський обласний центр соціальних служб для молоді за адресою: м. Львів, вул. Чайковського, 17; тел. 8 (0322) 72-98-95.

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ГЛАВИ УГКЦ

Христос Рождається!

Христове Різдво – великий празник божественної самопожертви, миру та надії. У перспективі цього празника ми подумки повертаємося до вифлеємської яскині, в якій народився наш Спаситель, та до ясел, у яких Він лежав. Ми згадуємо також Його земне життя: як Він виростав, працював та виступав як Учитель, щоби нам, людям, пояснити про Небесного Отця, Пресвяту Трійцю, Божу любов до людини, про сам великий факт, що Бог в Особі Свого воплоченого єдинородного Сина присутній між людьми.

Для нас, людей, є великим таїнством те, чому Ісус Христос воплотився, чому Друга Особа Пресвятої Трійці прийняла людську природу, не переставши бути Богом. Ми можемо тільки здогадуватися, спираючись на Боже Об'явлення і священні книги, що Господь Бог зробив це з любові до людини. Своїм приходом на землю Він наблизився до нас, виявив нам Свою любов. Господь показав, що людина, як твір Божий, хоча є цілковито залежною від Нього, все ж таки варта в Його очах на те, щоб її любити, що людина має велику цінність.

Багатьох із нас може здивувати думка, як це людина, яка є тільки сотворінням, у Божих очах настільки ціниа, що Господь приходить до нас, приймає людську природу з усіма її обдаруваннями та немочами, тільки без гріха. Крім того, Він, як ми, народжується, виростає, ходить до школи, працює... Усі ці події, на перший погляд, абстрактні й далекі, актуальні лише у різдвяний час. Та, насправді, вони є підґрунтям нашого життя, важливими для зрозуміння самих себе. Господь допоміг зрозуміти, ким ми, по суті, є, – ким ми є в Божих очах та яка наша гідність.

Події минулих місяців, коли сотні тисяч людей по всій Україні на знак протесту проти фальсифікації виборів, проти неправди, яка стала знаком приниження нашої гідності, вийшли на вулиці своїх міст, засвідчують, що наш народ зрозумів, ким він є в очах Божих, ким він має бути в очах світової спільноти. Ми, на думку багатьох, встали з колін і з населення, яке проживає на території України, переросли у зрілу націю.

Тому сьогодні, у цей святковий час, хочу закликати вас від усього серця подякувати новонародженому Дитятку за цей величний дар, який, як видається, ми ще належно не оцінили. Мабуть, тому, що все відбувалося не зовсім так, як ми собі уявляли і як формулювали у своїх молитвах, бо цілком можливо, що, промовляючи свою молитву, ми забували про те, що найкращий для нас розвиток подій є той, який відповідає Божій волі.

Ми занадто мало над цим задумуємося і живемо, звертаючи свій погляд лише на земні речі. А ціле наше життя набирає цілком іншого характеру, коли ми усвідомлюємо собі, що та правда, яка постає перед нашими очима в різдвяний час, є підставою для щоденного життя кожної людини зокрема і людської спільноти взагалі. Вона допомагає зрозуміти і вартість ближніх, які є такими самими, як ми, Богом створеними і Богом любленими.

З нагоди цьогорічних різдвяних свят ще раз пропоную глибоко замислитися над ставленням Бога до нас, бо в Ньому є джерело світла й сили, надія на краще майбутнє, як щось, що можна справді здійснити. Обіймаючи усіх вас у новонародженому Ісусі Христі, бажаю, щоб вифлеємське світло здолало темряву, щоб осяяло всіх людей, створених за образом їхнього Творця.

† ЛЮБОМИР

СИНА НАМ ДАНО, БО З НАМИ БОГ!

Христос Рождається!

Святкова радість від Бога, Який приходить, щоб поселитися між нами, нагадує мені передусім наш вертеп, тобто християнську родину. Тож звертаюсь до вас, мої дорогі, з побажанням щасливих свят Христового Різдва.

Бажаю Вам глибокої і духовної радості, яку св. Василій Великий змальовує у своїй гомілії на Різдво Христове такими словами: "Христове Різдво, властиве й перше, тобто в лоні Отця від віків, треба в мовчанні величати. Навіть нашому розумові ми не повинні дозволити, щоб досліджував це таїнство. Бо коли ще не було форми вислову, ані свідка-очевидця, ані того, хто б про це оповів, то як може розум створити собі якесь поняття? Як може тут язик дати вислів для думки? Отець був і Син народився! Не кажи: "Коли?", не питай: "Як?" – бо на це немає відповіді! Бо "коли" – це поняття часу, а "як" веде нас до тілесного родження. (...)

Бог на землі, Бог між людьми: не у вогні й серед голосу труб; не на горі, що димить, або в темряві, ані в лячній і ревучій бурі, даючи закони, але в тілесній появі, лагідний і добрий перебуває з людьми. Бог у тілі не діє здалека, як у пророків, але злучений з природою, рівною людській природі, щоб у той спосіб через Своє тіло, споріднене з нами, привести назад до Себе все людство".

Споконвічний Син Божий – мале Дитятко, Божество доступне. Бог стає людиною, щоб нам об'явити Себе Дорогою обоження. Не потребуємо фальшивої можливості стати "як Бог", запропонованої Єві спокусником у раю (Бут 3, 5), бо між нами Бог і людина, Який кличе до нас: "Навчіться від Мене, бо Я лагідний і сумирний серцем, любіть один одного, як Я вас люблю, будьте як Отець ваш Небесний, будьте "як Бог". Ось наше найвище покликання в Бозі від Діви воплоченим.

Непотрібні нам вежі (Бут 28, 10-22), ані будь-які надзвичайні засоби, щоб здобути небо і Бога, бо Він прийшов до нас, Він у нас, Він зробив Себе рівним з кожною людиною. Щоб знайти Бога, треба лише приступити до вертепу нашої християнської спільноти, наблизитися до свого ближнього і визнати, що благодаттю Божою ми одні для одних є богоносцями.

Різдво – це історична подія, але також таїнство, бо Всевишній Бог став цілковито досяжним для нас. Різдво – це празник, суттю якого є певність, що з нами Бог! Тож усі зі святковою і духовною радістю славімо Його!

о. Василій КОВБИЧ, ЧСВВ
Протоархимандрит

МИТРОПОЛИЧИЙ СИНОД

23-24 листопада 2004 р. відбулася 25-та сесія Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ, засідання якої очолив Блаженніший Любомир кардинал Гузар, Глава УГКЦ, митрополит Києво-Галицький. У роботі сесії взяли участь усі владики нашої Церкви, які діють на території України. Подаємо деякі важливі постанови, винесені учасниками цього Синоду:

1. Для вдосконалення діяльності благодійної церковної організації "Карітас України" доопрацювати проект Концепції розбудови Карітасу України та подати її на затвердження на наступну сесію Митрополичого синоду.

2. Для належного проведення Року Пресвятої Євхаристії затвердити зміст плану проведення Року Пресвятої Євхаристії, провести упродовж 24-26 червня 2005 р. у Львові Євхаристійний конґрес і надати Дню родини, який відзначається у першу неділю після празника свв. апостолів Петра і Павла, чітке євхаристійне спрямування.

3. Для усвідомлення на загальноцерковному рівні важливості християнського виховання дітей і юнацтва та інформування українського суспільства про досвід діяльності греко-католицьких загальноосвітніх навчальних закладів 12-14 травня 2005 р. відзначити на загальноукраїнському рівні десятиліття Бучацького колеґіуму св. свщмч. Йосафата.

Голова Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ
† Любомир

МОЛИТОВНИЙ ПОХІД

1 грудня 2004 р. у Києві відбувся молитовний похід, учасниками якого стали майже 40 священиків, 50 монахинь і 30 семінаристів УГКЦ.

Учасники молитовного походу пройшли вулицями столиці біля будинку Кабінету Міністрів, Верховної Ради, Верховного Суду та Адміністрації Президента України. Протягом усього маршруту учасники походу промовляли слова Ісусової молитви, не вигукуючи при цьому жодних гасел. Біля Адміністрації Президента була зроблена зупинка, під час якої учасники співали стихири до Матері Божої. Відтак похід рушив до наметового містечка на Майдані Незалежності й завершив свою ходу біля арки св. Архистратига Михаїла.

"Мета походу, — розповів о. Андрій Нагірняк, координатор акції, — полягала у молитовній підтримці народу в його прагненні справедливості. Крім того, учасники походу молилися за єдність і територіальну цілісність України".

Прес-секретаріат Главы УГКЦ

16-20 грудня 2004 р. відбулася Генеральна капітула у Куритибі в Бразилії, під час якої було обрано ***нову Генеральну управу Згромадження сестер Катехиток св. Анни*** *терміном на чотири роки.*

Склад нової Управи такий: головна настоятелька — с. Акилина Пелех, заступниця головної настоятельки — с. Селіна Ляховська, дорадниці — сестри Арсенія Рудик, Ольга Зазуля і Тетяна Макогін.

Редакція часопису "Місіонар" вітає членів нової Генеральної управи і бажає їм щедрого Божого благословення для успішного виконання довіреного їм служіння.

ЗУСТРІЧ ГЛАВИ УГКЦ З ПАПОЮ

2 грудня *2004 р. Блаженніший Любомир відбув до Рима.*

3 грудня Глава УГКЦ зустрівся з секретарем Ватикану кардиналом Анджело Содано, з яким обговорив важливі питання церковного життя.

7 грудня Блаженніший Любомир мав приватну аудієнцію у Папи Івана Павла II. Передусім він подякував Папі Римському за його підтримку українців у їхньому змаганні досягнути правду і справедливість та його щирі за них молитви. Відтак Блаженніший Любомир розповів Святішому Отцеві про моральний та духовний стан нашого народу у ці дні. Він наголосив, що протягом усього часу поодинокі особи та цілі спільноти безперервно молилися за мир, єдність та злагоду усього українського народу. На це Папа Іван Павло II відреагував реплікою: "Так, потрібно завжди мати велике довір'я до Бога". Крім того, Глава УГКЦ наголосив, що "у цьому важливому історичному моменті наш народ засвідчив свою готовність відстоювати власні права навіть коштом терпінь". Під час аудієнції було обговорено й інші питання.

Блаженніший Любомир після зустрічі повідомив, що Святіший Отець уважно слухав те, що він йому розповідав, а також ставив запитання, які свідчили про поінформованість Папи щодо сучасної ситуації в Україні та про його зацікавлення цим питанням. На завершення зустрічі Святіший Отець Іван Павло II уділив своє благословення усьому українському народові та запевнив у своїй молитві.

220-ТА РІЧНИЦЯ ЗАСНУВАННЯ ПАРАФІЇ У ВІДНІ

У п'ятницю ***3 грудня*** *2004 р. Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар прибув до Відня з нагоди 220-ї річниці заснування парафії св. великомучениці Варвари, головного храму українців греко-католиків Австрії, та з нагоди храмового свята.*

У суботу **4 грудня** Блаженніший Любомир у співслужінні з генеральним вікарієм для українців-католиків Олександром Остгаймом-Дзеровичем, парохом о. Віктором Курмановичем та іншими священиками з нагоди згаданого ювілею церкви св. Варвари відслужив Всенічне Богослужіння. Після Всенічного Глава УГКЦ звернувся з привітанням до вірних.

Недільний день перебування Блаженнішого Любомира в Австрії розпочався зі зустрічі з Президентом австрійської Єпископської конференції кардиналом Крістофом Шенборном, архиєпископом Віденським. Відтак Глава УГКЦ очолив Архиєрейську св. Літургію у храмі св. Варвари. Після завершення Служби Божої у залі св. Томи відбулася зустріч зі священиками та парафіянами.

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

УГКЦ ВІДКИДАЄ ЗВИНУВАЧЕННЯ

Прес-бюро Глави УГКЦ 16 грудня 2004 р. оприлюднило заяву під назвою "УГКЦ не є загрозою для інших Церков". Таким чином було відреаговано на інформацію під назвою "Глава РПЦ Алексій II заявляє, що політична криза в Україні посилила утиски православних католиками на заході країни", поширену того ж дня інформаційним агентством "Інтерфакс-Україна". У тексті публікації подано висловлювання патріарха Алексія II, які безпосередньо стосуються УГКЦ. Зокрема йдеться про те, що православні віруючі у Західній Україні зазнають утисків за однією лише ознакою – приналежності до УПЦ МП. На думку Глави РПЦ, політична криза в Україні посилила ці утиски.

У відповідь на такі звинувачення прес-служба УГКЦ заявляє, що їй невідомий жоден факт, який би підтверджував сказане, як і немає жодних підтверджень утисків вірних УПЦ МП з боку вірних УГКЦ, про які неодноразово заявляє ієрархія РПЦ. У повідомленні "Інтерфаксу" також сказано, що "особливе занепокоєння предстоятеля Російської Церкви викликають плани керівництва УГКЦ створити патріархат з центром у Києві й поширити свій вплив на всю Україну, при тому, що більшість віруючих країни становлять православні".

У відповідь на це прес-служба Глави УГКЦ заявила наступне: "Твердження про перенесення Глави Церкви до столиці України та справа патріархату УГКЦ справді відповідають дійсності, але ці два моменти не задумані, щоб нести загрозу існуванню та вільному розвитку УПЦ МП чи інших Церков та релігійних організацій України. Істинною метою наших старань у справі патріархату та перенесення осідку Глави Церкви до Києва є тільки бажання більш ефективно і доступно надавати духовну опіку вірним нашої Церкви на території всієї держави. Право на це нам, як і всім традиційним Церквам та релігійним організаціям, гарантує Конституція України – основний закон нашої країни".

ЯСНА ГОРА ЖИВЕ ВІРОЮ ЛЮДЕЙ

Напевно, немає такого дня, щоб на Ясну Гору в Гошеві на Івано-Франківщині не прибували численні прочани. Гошівська Пресвята Богородиця не одного вислухала, не одному допомогла.

Тутешні мешканці численно організовуються у релігійні спільноти, зокрема у цьому відпустовому марійському місці вже віддавна діє Апостольство молитви.

Нещодавно відбулося прийняття нових членів Апостольства молитви. Після Божественної Літургії відбулася відправа посвяти членів цього товариства Пресвятому Серцю Христовому, а після "Многаліття" о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, який є провідником товариства, покропив усіх вірних свяченою водою.

УКРИТЕ ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

Напевно, немає такого християнина на світі, який би не хотів знати докладно про дитячі і юнацькі роки Ісуса Христа та про Його молодість аж до тридцятого року життя, коли Він розпочав Свою прилюдну діяльність. Однак у св. Євангелії про цей період життя Христа говориться дуже мало.

Зі Святого Письма знаємо що Мати Його звалась Марія і вона була заручена з Йосифом. Ім'я Його – Ісус – звістив Архангел Гавриїл у хвилині благовіщення Марії. Знаємо також, що Ісус був зачатий без співдії чоловіка, і що Він народився у Вифлеємі, а виростав у Назареті, був слухняний Своєму названому батькові Йосифові й Своїй Пресвятій Матері.

Лише св. євангелист Лука згадує, що Ісус був обрізаний восьмого дня та принесений до храму сорокового дня після Свого народження. Два святі євангелисти – Матей і Лука – розповідають про втечу Пресвятої Родини до Єгипту, і тільки один Лука описує епізод віднайдення дванадцятилітнього Ісуса у храмі, а також уточнює, що Він "зростав у мудрості в Бога і в людей" (пор. Лк 2, 40; 2, 52).

Зрозуміло, що допомагав Ісус у домашній праці Своїй Пресвятій Матері, а св. Йосифові — у його теслярському ремеслі. І тому не дивно, що Його люди називали теслею (пор. Мк 6, 3). Він, без сумніву, покривав доми, виготовляв меблі й різні знаряддя праці. Цей Його досвід допоміг Йому згодом у Його апостольській діяльності — достатньо пригадати притчу про колоду і скалку (пор. Мт 7, 3-5). Іншим разом Він наголошував на необхідності попереднього розрахунку коштів, перш ніж розпочати будівництво (пор. Лк 14, 28-29).

На основі єврейської традиції, якої дотримувалася Пресвята Родина, здогадуємось, що Ісус, будучи хлопцем, ходив до школи, де навчився читати і писати. Тому слова здивованих юдеїв: "Як Він знає писання, не вчившися" (пор. Ів 7, 15) — слід розуміти так: Ісус не вчився у школі рабинів, тобто книжників. Підтвердження того, що Ісус читав, маємо у св. євангелиста Луки (пор. 4, 17-20), а про те, що Він писав, не маємо жодної згадки, хіба що тільки той епізод, коли Він писав пальцем по землі (пор. Ів 8, 6).

Безперечно, що Ісус дуже добре знав Священне Писання уже на 12-му році Свого життя. Варто зазначити, що перші слова Ісуса: "Маю бути при справах Отця Мого" (пор. Лк 2, 49), – перекликаються з останніми Його словами в земному житті: "Отче, у Твої руки віддаю духа Мого" (пор. Лк 23, 46). Виходячи з цього, бачимо, що ціле життя Ісуса на землі, а не лише останні три роки Його діяльності між людьми, було одним безперервним виконуванням волі Небесного Отця.

Свята Церква навчає, що Ісус був у всьому подібний до нас, крім гріха (пор. Євр 4, 15), тому маємо повне право пояснювати слова св. Євангелія: "Він

зростав мудрістю у людей" таким чином, що Він збагачував свій життєвий досвід працею, труднощами, переживаннями, терпіннями тощо... Згідно з християнським переданням, св. Йосиф помер ще в час укритого життя Ісуса в Назареті. Отож, пережив Він, як і майже кожний з нас, втрату близької людини.

З тої самої причини, що Ісус був правдивою людиною і "не вважав за здобич Свою рівність із Богом" (Фил 2, 6), навіть перед Ним було закрите майбутнє, тому згодом на прохання Своїх учнів сказати їм, коли вдруге прийде Син Чоловічий, Він відповів, що про той день і годину ніхто не знає, ані ангели небесні, ані Син Божий, лише один Отець (пор. Мт 24, 36).

Свої знання Ісус черпав зі Священного Писання, яке читалось у назаретській родині, а також щосуботи в синагозі. Без жодного сумніву, Ісус молився щодня, починаючи і закінчуючи день словами: "Слухай, Ізраїлю, Господь Бог наш, Господь єдиний" (Втор 6, 4). Крім того, Він брав активну участь у всіх єврейських релігійних святах.

Отож, можемо сказати, що укрите життя Ісуса Христа не було відірваним від прилюдного, яке було природним завершенням Його земної мандрівки. Святі євангелисти вважали, що не треба докладно описувати 30 років Ісусового життя, під час яких Він не проявляв Свого Божества, але ці роки не менше важливі для нас, християн, які повинні вірно Його наслідувати від колиски аж до гробу.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

СВЯТИЙ ЙОСИФ

Чудесна картина Різдва Христового ставить перед нашими очима персонажі, які повніше і яскравіше відкривають нам смисл Воплочення Божого Сина і Його народження як маленької немічної Дитини в морозну ніч десь на околиці Вифлеєму. Тут, без сумніву, є Пресвята Богородиця, Матір Ісуса, пастухи з недалекого поля, царі-волхви з далеких сторін. Однак поряд стоїть ще одна особа, яка в цій історії та й в історії життя самого Сина Божого відіграла одну з ключових ролей – св. Йосиф, обручник Пресвятої Діви Марії.

Про св. Йосифа знаємо багато, бо багато про нього говориться. У цій короткій екскурсії постараємося звернути увагу тільки на деякі риси його характеру, щоби збагнути, яке велике значення має оточення, у якому живе людина і як багато означав Йосиф для Ісуса.

Святе Євангеліє не згадує жодного слова, сказаного Йосифом. Однак це не означає, що він не був рішучим чи не мав своєї думки. Коли уві сні йому з'явився ангел і повідомив про небезпеку, яка чигає на Марію і Дитинку Ісуса, він, не вагаючись, подався у діаспору, в Єгипет, тільки, щоб вирятувати свою родину (пор. Мт 2, 13-15). Отож, рішучості Йосифу не бракувало. Тож чому приписати таку подиву гідну мовчазливість цього чоловіка?

Те ж Євангеліє від Матея оповідає, що Йосиф зустрівся зі солідною проблемою ще перед своїм весіллям: Марія, його молода наречена, вже була вагітною. Стародавній звичай передбачав у таких випадках дуже суворе покарання – смерть для такої жінки. Ніхто не смів прикривати переступницю. Праведний юдей був зобов'язаний виявити проступок своєї нареченої і віддати її

на суд громади. Так вимірювалася праведність згідно зі старозавітнім законом.

Святий євангелист Матей, називаючи Йосифа праведним (пор. 1, 19), змальовує зовсім іншу картину: Йосиф не бажав ославити Марію, але не хоче їй і потурати, тому вирішив її відпустити.

Хоча такий крок Йосифа не дуже облегшив би долю Марії, то, однак, вберіг би її життя і життя її Дитини. Таким чином, праведність Йосифа не вимірювалася ступенем виконання ним Мойсеєвого закону. Отож, не буква закону, а його дух був в основі побожності Йосифа, не сліпе виконання приписів, а повага до дару життя, до особистості кожної людини. Він не виправдовував неправедні вчинки, але бажав залишити людину на самоті зі своєю совістю, щоб, перевіривши її, вона змогла збагнути свою помилку і навернутися. Адже саме навернення грішника очікує Бог найбільше і це прослідковується у цілому Священному Писанні.

Марія була невинна у своїй вагітності. Дух Божий був ініціатором зародження нового життя в її лоні. Тому цей Дух Божий послав ангела до Йосифа, щоби донести йому правдиву інформацію про все, що сталося і станеться в його житті. Йосиф повірив небесному віступу (хоча все це він чув від ангела тільки ввісні) і прийняв Марію, хоч як це виглядало йому дивно й нереально, прийняв цю Дитинку, яка народилася у таких непристосованих умовах. Раз взявши на себе відповідальність за цю родину, до смерті був вірним своїм обов'язкам. І коли над сім'єю нависла небезпека смерті, і коли треба було повертатися додому...

Цікаві слова сказала Пресвята Богородиця Ісусові, коли після трьох днів пошуків знайшла Його, малого, в єрусалимському храмі: "Ось батько Твій і я, боліючи, Тебе шукали" (Лк 2, 48). Ісус став для Йосифа рідною Дитиною. Про нього Спаситель міг сміливо говорити: "Він є Моїм батьком". Сміливість і простота, рішучість і терпеливість дивним чином переплелись у характері цього чоловіка. Не говоривши без потреби, промовляв багато, не бажаючи навчати, став учителем побожності й праведності.

Дивлячись на Ісуса, слухаючи Його проповіді, можемо збагнути і трохи зрозуміти духовний світ Йосифа, адже діти переважно переймають деякі риси характеру своїх батьків. Йосиф виявляв безмежну любов і довір'я до Бога у найдрібніших речах, був уважним до найменших дрібниць і старався робити всім оточуючим тільки добро. Скільки сумнівів мусив він подолати у собі, скільки непевності – зайве говорити.

Коли святкуємо Різдво Христове, вглядаймося в обличчя св. Йосифа, обручника Пречистої Діви Марії. Саме Йосиф був тим, який створював атмосферу, яка оточувала Пресвяту Родину. І саме завдяки його довір'ю до Бога і його безмежній терпеливості Божий план спасіння людей впевнено і послідовно втілювався, а ми сьогодні можемо з радістю пожинати його плоди.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

РОЗДУМИ ПЕРЕД ШОПКОЮ

"Якже сповнився час,
Бог послав Свого Сина,
що народився від жінки..."
(Гал 4, 4).

Празник Христового Різдва є одним із величних свят у цілому християнському світі. Він викликає почуття урочистості, піднесеності, подиву... На нього з нетерпінням чекають як старші, так і найменші. Серце кожного наповнюється якоюсь небуденною радістю, котра міцно з'єднується з веселістю інших, омиваючи і оновлюючи душу, втомлену від їдких пригнічень життєвих реалій.

Миттєво зачаровує наш зір принадна шопка, яка не раз полонить нас своєю вбогістю. Зупиняємо погляд на Світлові зі Сходу, що з рук Марії, наче сонце з небозводу, освітлює притемнене довкілля. Дивна загадковість, яка випливає із ясел тихої стаєнки, занурює наш розум у бездонність всеохоплюючого Світла.

Хто ж дав поштовх, щоб у саме такий унікальний спосіб вивести на яв ту знамениту подію – народження Божого Сина? Першим, хто отримав цю ідею від Всевишнього, був св. Франциск із Асижу, який жив у XII-XIII ст. Він вирішив ставити щороку на Різдво ясла, щоб люди себе почували присутніми там, де народився Ісус, тобто у Вифлеємі.

Святий Франциск вирішив втілити цю ідею у життя. Одного дня, коли вірні завітали до церкви на нічну Богослужбу, то з приємним здивуванням побачили різдвяну сцену: ясла з Ісусиком, Марію і Йосифа. Проте це було трохи інше видовище, ніж нині можемо запримітити у багатьох храмах. Біля ясел стояли справжні живі тварини, яких святий туди привів, аби таким чином незвична картина виглядала реальніше. До речі, різні тварини були Франциськовими друзями, тому не дивно, що йому вдалося зробити такий оригінальний вертеп.

У Вільнюсі, столиці Литви, неподалік центру розташований костел-красень св. Анни, збудований у готичному стилі. І ось до того костелу, за прикладом св. Франциска, одного року на Різдво отці Капуцини привели овець, постеливши їм сіно, щоб знову ж таки в оригінальний спосіб представити перед очима парафіян місце і умови Спасителевого народження. Якою великою була втіха місцевих вірних, коли одна з овець несподівано народила ягнятко... Бачимо, що геніальна Францискова ідея не зникла безслідно...

Різні різдвяні фігури передають вірним милий дух Різдва і по-різному спричиняються до нашого чуттєвого сприймання. Вони показують людям глибокий зміст свята, заторкують глибинні струни серця і будять зі сну бездуховності. Бачимо у шопці, що біля невинного Дитятка стоїть і Його покірний опікун – св. Йосиф, який нині перебуває у небесних просторах разом з Ісусом так, як і під час Його народження. Пресвята Діва ніжно пригортає до своїх грудей Немовлятко, серденько якого досі в лоні билось в унісон з материнським. Німі тварини мовчки спостерігають за цим дійством, схиливши в низенькому поклоні свої голови. Бачимо рідкісну поведінку тварин, які вдалися до мовчазної контемпляції... "Пізнав, – підкреслює св. Ісая, – віл свого Творця, осел – ясла свого Пана..." (Іс 1, 3).

Зустрічаємо й убогих пастухів, які, як голосить св. Писання, найпершими з усіх дізналися про незвичне народження довгожданого Месії. Через свою

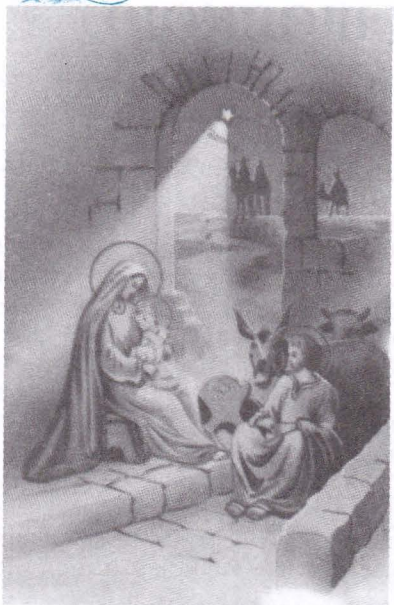

бідність пастухи не мали можливості принести Христові якісь коштовні дари, але вони прийшли до Нього з гарячою любов'ю…

Хто б міг собі подумати, що саме убогим пастухам Божий посланець звістить радісну новину, що Спаситель світу нарешті зійшов на землю?! Це є переконливим запевненням того, що Христос, Який будучи в небі багатим, став добровільно убогим. Ступивши на землю, Ісус більше цінує убогість, а не надмірне багатство, яке частенько відводить людей від їхньої найвищої мети – Небесного Царства.

Особливо впадають у вічі і троє невтомних паломників-мудреців із Далекого Сходу, які, як записано в Біблії, подолали довгу дорогу, ідучи за зорею-провідницею. Незважаючи на своє високе соціальне становище, вони смиренно впали ниць перед Дитятком, побачивши в Ньому Господа, і вручили йому радо дорогоцінні дари. Їх не бентежило те, що умови, в яких народився Цар всесвіту, не були з найкращих. Тому нехай і в нас не викликає відрази Господь в образі бідних та знедолених… Згідно з переданням, вони першими між поганами стали християнами, а згодом і святими.

Народження Месії – це дійсно блаженна мить, празник віри і здійснення надії, яка жевріла протягом довгого часу в серцях побожних євреїв. Свято свят приваблює і приваблюватиме всіх християн.

Божий Син повинен народитися і в наших безсмертних душах. Один німецький поет зазначив: "Навіть якби Христос тисячу разів народився у Вифлеємі, ніщо тобі не допоможе, якщо Він не народиться у тобі…". Варто замислитись над цим питанням.

Коли ми живемо по-поганськи чи по-напівпоганськи, то слід, подібно до мудреців, зустрітися з Ісусом, змінитися, і ця переміна буде направду для Нього найціннішим даром, навіть від найбільших багатств світу… А для того, аби не бути християнами формально, ми повинні Спасителя пізнати. "Ніщо не бажане, якщо не пізнане", – казали давні латиняни. Тварини пізнали Месію, як стверджує пророк Ісая, проте їхнє пізнання є примітивним та відмінним від людського. Пізнання починається з любові…

Сьогодні яскрава зірниця надії світить скрізь, а не лише над місцем народження Спасителя світу – Вифлеємом. Нам потрібно лише одного свідомого акту волі, щоб вона нас провадила до мети – Христа. Не потрібно вирушати кудись у далечінь: Спаситель бо стоїть при дверях наших сердець і стукає… (пор. Одкр 3, 20). Отож, відчинімо їх широко для Бога, щоб не були ми схожі на тих людей, які не прийняли Христа, коли Він прийшов до Своїх… (пор. Лк 2, 7).

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ВОДОСВЯТТЯ

Щороку, як тільки січень застукає у наші оселі, вікна покриються сріблясто-білими сніжинками, а зимова свіжість пройме душу кожної людини, – наступає час величних християнських свят. Разом із ними приходить до нас Ісус Христос і ми ще раз пригадуємо собі про народження, хрещення і початок проповідування нашого Божественного Спасителя.

Христос, про Якого ми вже стільки знаємо, відкривається нам по-новому. Ми ще раз задумуємося над Його приходом у цей світ і подіями з Його життя, переживаючи їх у своєму серці. Особливе значення у нашому житті мають свята, які допомагають нам переживати Христа і Його об'явлення. Одним із важливих християнських свят є Богоявлення – спомин хрещення нашого Господа, що має дуже важливе значення для нашого християнського життя і життя цілої Церкви.

Богоявлення вважається одним із найдавніших свят і походить ще з апостольських часів. Святий Климентій Олександрійський в "Апостольських Конституціях" згадує, що на Сході ранньохристиянська спільнота споминала хрещення Господнє вже з II ст. Перша згадка про святкування цього празника на Заході датується 360 роком. У давнину воно називалося "Днем Просвічення", тому що Бог у Пресвятій Трійці об'явився людині й просвітив її.

Християни завжди намагалися наслідувати свого Спасителя і відповідати на Його поклик. Тому, зберігаючи традицію або церковне передання, і розуміючи значення хрещення Ісуса, в ранній Церкві в навечір'я цього дня відбувалося хрещення оглашенних. В одному з найдавніших християнських творів Дідахе є такі слова: "... хрестіть в ім'я Отця і Сина і Святого Духа в живій воді" (7, 1). Отож, уже перші християни приймали хрещення водою, наслідуючи свого Учителя. Вода є дуже важливим символом і має потрійне значення.

У перших главах книги Буття згадується про небесні води, над якими ширяв Дух Божий. Отже, вода була на початку, раніше за небесні світила і живі організми, вона необхідна для нашого існування і є символом життя. Усе на планеті живиться водою, проте, це не єдина символіка, яку вона в собі несе.

У своєму житті людина зустрічається з водою, як зі стихією, яка часто є неконтрольованою. Одним із негативних прикладів її дії є всесвітній потоп. Отже, як може видатись на перший погляд, поняття, які символізує вода, вступають між собою у конфлікт, та насправді це не так. Гарне пояснення цьому дав відомий сучасний православний богослов Олександр Шмеман: "Вода, як смерть, і вода, як воскресіння, буде для нас настільки важливою і магічною, оскільки ми бажаємо вмерти задля Христа і з Ним воскреснути" ("Водою і Духом").

Вода символізує очищення. Люди, які хрестились у йорданській воді, вірили, що вона змиває їхні гріхи, очищуючи їхні душі. Після об'явлення над Йорданом Триєдиного Бога, при хрещенні відбувається освячення води і освячення людських душ. Йордан, у якому св. Іван Предтеча хрестив тисячі

людей, був повен "води гріха", і лише коли Спаситель вступив у неї, вона очистилася.

Після прийняття хрещення люди переходили в інше життя — життя у Бозі, "народжуючись з висоти". Бистрий водяний потік символізує наше життя, яке часто дивує нас незвичайними подіями і дарунками долі. Однак якими б стрімкими не були потоки цього життя, воно має бути освячене, адже метою кожного християнина є завершення його життєвої дороги спасінням і життям у Пресвятій Трійці. Як народився Христос, так ще раз від Духа має народитися кожна людина.

Водосвяття є дуже важливим ще й тому, що на Йордані вперше об'явився Бог у Трьох Особах, не як абстракція, енергія чи сила, а як Бог особовий: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий. Ця подія, що колись давно мала місце в Ізраїлі, сьогодні відбувається при кожному хрещенні. Протягом двох тисячоліть людські душі очищає вода, яка витекла з ребра нашого Спасителя на Голгофі, та яку ми отримуємо, відповідаючи на Його заклик: "Я вам дам води живої", та приймаючи Його об'явлення.

Приступаючи до Івана Предтечі, Христос не потребував від нього очищення, це Він мав очистити. Тому кожного разу, коли настає Водохреща і ми йдемо на освячення води, коли Святий Дух сходить на неї – відкриймо свої серця на об'явлення Бога і обмиймо наші душі у водах Йордану, які несуть прощення, радість і спасіння.

Тетяна ШПАЙХЕР,
студентка УКУ у Львові

РЕКОЛЕКЦІЇ (1)

Вступ

І. Деякі особи не можуть прожити і тижня, щоб кілька разів не відвідати лікаря, хоч, можливо, зі здоров'ям у них не так усе й погано. Інші ж до лікаря йдуть дуже рідко, тобто тоді, коли "біда притисне". Є, слава Богу, багато осіб, які кілька разів на тиждень, а деякі й щодня, беруть активну участь у Божественній Літургії і приступають до Святих Тайн Сповіді й Причастя. Отож, бачимо, що одні надають перевагу тілесному (земному) життю, а інші – духовному (небесному).

Реколекції – це час особливої Божої ласки. Їх можна порівняти з візитом до лікаря. Під час реколекційних наук, як під променями рентгену, людина бачить усі свої душевні хвороби: гордість, заздрість, брак любові, оспалість, одним словом, грішність своєї душі. Якщо би ми, християни, так дбали про здоров'я своєї душі, як погани (безвірки) дбають про своє тіло, то у швидкому часі стали б святими.

Приклад. Під час перебування в Німеччині зустрів я одного нашого земляка. Говорили про різне. Відтак мій співрозмовник сказав, що минулого року йому виповнилося 50 років життя, тож вирішив він зробити грунтовну перевірку свого здоров'я. Це забрало йому більше місяця часу. Богу дякувати, лікарі не виявили в нього ніяких більших хвороб. За цей медогляд він заплатив 25 тисяч німецьких марок! Боже мій! За ці гроші можна було би придбати три легкові автомобілі для місіонерів або побудувати невеличку церкву на Сході України.

Для нас, християн, це велика наука. Люди світські у ревності за тілесне життя перевищують нас у ревності про духовне життя. Скільки часу й коштів люди землі витрачають, щоби бути здоровими тілесно, а ми боїмося більше помолитися чи частіше піти до церкви, приступити до св. Сповіді, щоб оздоровити хвору душу.

II. Час реколекцій можна порівняти до зупинки поїзда на капітальний ремонт. Якщо не робити періодично перевірки й ремонту, то в один "прекрасний" день може трапитися катастрофа. Можливо, ви інколи бачили, як залізничник з молотком проходить біля поїзда і час від часу вдаряє ним об колесо чи ресору вагону, а потім прислухається до звуку, з якого робить висновок – є чи немає якогось пошкодження, щоби часом потім на великій швидкості не сталася аварія.

Подібно і наше життя – це швидкий рух поїзда життя до вічності. Ось тому час реколекцій є для того, аби ми змогли добре переглянути наше життя у світлі повчань реколектанта, і зробити свої висновки – чи правильно живемо і чи поступаємо згідно з Божими заповідями та церковними приписами, заповідями любові й християнськими чеснотами.

Це слід чинити, аби часом не сталося з нами, як із фарисеями чи книжниками, про яких Христос говорить: "От ви, фарисеї, чистите лиш зверху чашу й полумисок, самі ж ви всередині повні здирства й лукавства" (Лк 11, 38). Просімо світла Божого, щоби не бути нам сліпими чи самозакоханими у нашу праведність, як фарисеї.

III. Реколекції поділяються на *відкриті (парафіяльні)*, коли вони проводяться при церкві, а ті, що слухають, живуть вдома; і *закриті*, коли ті, що беруть у них участь, виїжджають до якогось реколекційного дому, монастиря або живуть у наметах на природі. При закритих реколекціях є усталений розпорядок цілого дня: молитви, науки, відпочинок, окрема розмова зі священиком, читання св. Письма і т. д. Такі реколекції можуть проводитися як для усіх бажаючих, так і для окремих категорій людей: наприклад, учителів, юристів, молоді, катехитів, священиків, єпископів та ін. Святіший Отець також кожного року має для себе закриті реколекції.

Приблизно три роки тому в Україні почали проводитися закриті реколекції для подружніх пар, на яких повинні бути присутніми обидвоє – чоловік і жінка. В Україні ця практика є новою. А ось на Заході такий тип реколекцій існує вже 40 років, після Другого Ватиканського Собору. Після таких сімейних реколекцій родинне життя набирає нової євангельської, затишнішої і просто людянішої сімейної форми.

Отож, як вже вище було сказано, ціллю будь-яких реколекцій є краще пізнання самого себе, своїх позитивних і негативних сторін, недоскопалостей і прогрішень, щоб опісля знати, де є джерело і причина наших упадків. Коли людина починає шукати проблеми і гріхи не в комусь іншому, а в собі, це вже є дуже добрий початок її навернення і освячення.

Однак слід розуміти, що за 3-4 дні ми не станемо досконалими і святими. Реколекції – це тільки перший крок, дуже головний, а вдосконалення продовжуватиметься не рік-два, а ціле життя. Та пам'ятаймо, що кращого чогось зробити в житті неможливо. Богові найбільше подобається, коли бачить наші старання стати досконалішими, добрішими, милосерднішими. *(Далі буде)*

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

РІЗДВО У СТАЄНЦІ

"Хочете знати, що найбільше запам'яталося у моєму житті? Це Святий вечір, коли я повернулась з Сибіру до рідного села. Я дуже багато пережила труднощів на своїй життєвій дорозі, але цей вечір був справді надзвичайний...

Я навіть не знаю, за що мене вивезли до Сибіру. Чоловік мій безвісти пропав на фронті, а мені доводили, що він пішов у повстанці. Потім на мене хтось доніс, що я носила їжу для повстанців. Моїй старшій доньці Оленці було тоді 15, Тимкові – 12, а Оксанці – 10 років. От нас, четверо, одного ранку забрали з хати і завезли на станцію, де посадили на поїзд до Львова, звідки вивозили людей до Сибіру. Поїзд був товарний, наш вагон був у дуже жалюгідному стані. З дому я взяла зі собою образи Пресвятих Сердець Ісуса і Марії, до яких постійно молилася. Я віддалась повністю на волю Божу. Проїхали ми Україну, а далі російські степи, потім ліси, як там кажуть, тайгу. Довго ми їхали. Завезли нас у Хабаровський край.

Там поселили у бараки, де не було ні вікон, ні дверей, а надворі – сувора зима. Довелось на скору руку робити "ремонти". У своїй кімнаті я відразу поставила свої образи, перед якими завжди з дітьми молилася, благаючи Господа Бога про повернення на рідну землю. Кожного дня нас возили у тайгу заготовляти деревину. Інколи приходили до нас сусіди, які теж були вивезені з України, то ми всі разом молилися і нам ставало легше на серці.

Та найприкріше було під час великих християнських свят. Така журба тоді опановувала душу, що тільки Господь знає, скільки було пролито сліз і які пережиття довелося нам перенести. Але Бог нас постійно кріпив на дусі й у нас в серцях завжди горіла надія, що ми все-таки повернемося додому.

Після десяти років нелегкого заслання я повернулася в Україну. Старша донька Олена вже в той час вийшла заміж, а Тимко навчався у технікумі. Молодша Оксанка мала приїхати до мене пізніше. Коли я прибула в своє село, то побачила великі переміни. Господарки були ліквідовані, стодоли розібрані, дерева позрізувані, а натомість стояли новозбудовані колгоспні ферми. Церква була закрита, тож можна було часто бачити людей біля церкви, які приходили помолитися.

У моїй хаті проживали працівники правління колгоспу, тому я пішла до сусідів. Сусідка Катерина, коли побачила мене, то почала плакати зі своєю матір'ю. Коли вони виплакались, я розповіла їм про своє життя у Сибіру, а вони про свою працю у колгоспі. Гірка була наша доля...

У сусідки я залишилась ночувати, а потім постійно жила в її хаті, бо мене не хотіли приписувати в селі.

– У нашій області вас ніхто не пропише, – заявив мені одного дня голова сільради. – На це є вказівка з вищих органів влади.

А я собі подумала: пропишуть мене чи ні, головне, щоб я жила на своїй землі. У скорому часі написали в районній газеті, що я є ворогом народу і

приїхала бунтувати людей проти радянської влади. Голова колгоспу сварився з сусідкою за те, що мене прийняла до себе. А я тільки плакала і молилась...

Через деякий час приїхала до села моя молодша донька Оксана. Обом нам стало важче жити в сусідки, бо в неї було тіснувато. А тут вже різдвяні свята наступали. Почалась справжня зима, хоч не така, як у Сибіру, але все-таки холодна. Скільки ми находились з проханням про помешкання до різних начальників як у районі, так і в області, але нічого не помагало!

Тоді я вирішила з дочкою поселитись у стайні біля нашої хати. Сусіди зробили у ній двері й маленьке віконечко, а ми відгородили старими дошками маленьку кімнатку. Поставили тапчан, невеличку піч і, як цигани, поселились у своїй стайні. І тільки чекали, коли прийдуть нас виганяти. По всьому селі пішли різні чутки про нас, але ніхто не смів на свята виганяти нас із нашої стаєнки.

До свят ми також приготувались. Як могли, прибрали свою кімнатку. На стіні повісили образи з рушниками. Зробили столик з дошок і накрили його білим обрусом. Сусідські хлопчики навіть принесли нам невеличку ялинку. У нашій кімнатці завжди було прохолодно, але на Святвечір ми добре розпалили піч, тепло якої нас мило звеселяло.

Надворі була святкова тиша. Не чути було навіть гамору дітей, які готувались йти колядувати по домівках. Коли на небі вже появилась перша зоря, ми вирішили починати святу вечерю. У стайні спокійно стояли корови, ремигаючи сіно. Це нагадувало нам вифлеємську стаєнку. За традицією я засвітила свічку і ми почали з дочкою молитися. Я хотіла розказати Ісусові про наше нелегке життя у минулому і в теперішній час. Оксана мовчки слухала кожне моє слово, а по її лиці текли сльози.

– Ісусе, – говорила я, – ще в минулому році ми святкували Твоє Різдво в далекому від нас Сибіру, а сьогодні Ти зволив нас прийняти на нашій рідній землі. Це нічого, що ми в стаєнці, адже ж і Тебе породила Марія у стаєнці. Тільки жаль, що немає з нами Оленки і Тимка, які перебувають далеко від дому. Але я вірю, що настане час, коли вони повернуться, як і всі вивезені люди з України. Маріє, Мати Божа, ми тобі дуже вдячні, що сьогодні святкуємо це велике свято у рідному селі. Просимо тебе, щоб наступні свята ми вже святкували у своїй хаті.

Потім ми разом відмовили "Отче наш", заколядували і сіли до вечері. А після вечері до нас навіть прийшли колядники і сусіди. Це була така для нас радість, що не можна її передати.

Після різдвяних свят вістка про наше святкування розійшлася по всій околиці. А невдовзі ми отримали листа з Канади. Писав до нас далекий родич. Він дізнався, що я повернулася з Сибіру, тому хотів мене привітати зі святами. Це насторожило начальство, яке не хотіло, щоб про моє життя знали аж у Канаді. Тому мене викликали до сільради і пообіцяли віддати мені мою хату, тільки щоб я нічого не писала.

Через рік віддали мені хату, а згодом на рідну землю повернулися мої діти зі своїми вже родинами. Вони влаштувалися у місті й завжди приїжджають до мене у село. Я за свою долю дуже вдячна Богові. Щонеділі й у свята ходжу до церкви, маємо дуже доброго священика. Отаке от моє життя – бабці Василини".

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Я МІЖ ЛЮДЬМИ, О ГОСПОДИ, БУДУ ТЕБЕ ХВАЛИТИ

У першій половині минулого століття редакторами "Місіонаря" були визначні отці Василіяни, які проявили себе не лише самовідданими душпастирями рідного народу, але й талановитими публіцистами, письменниками та істориками.

У цій статті ми висвітлимо життєвий шлях і багатогранну діяльність ***о. Платоніда Філяса, ЧСВВ****, першого редактора нашого часопису.*

Він народився 27 вересня 1864 р. у селі Доброчин Сокальського повіту на Львівщині. Після закінчення сільської школи продовжив навчання у Львівській академічній гімназії, а 7 листопада 1883 р. вступив на новіціят Добромильського монастиря отців Василіян. Саме в цей час відбувалася відома Добромильська реформа Василіянського Чину, яка ще більше вплинула на вибір юнака: присвятити своє життя Богові та служити Йому всіма своїми здібностями і талантами для добра і спасіння людських душ.

У Добромильському новіціяті бр. Платонід разом із співбратами: майбутнім Слугою Божим Митрополитом Андреєм Шептицьким, Єремією Ломницьким, Сотером Ортинським, Діонісієм Ткачуком та іншими, – засвоював усі форми багатогранної діяльності Василіянського Чину: місійну, освітньо-виховну, видавничу, друкарську, бібліотекарську та наукову. Після закінчення філософсько-богословських студій був рукоположений 15 серпня 1889 р. на священика.

Молодий ієромонах Платонід розпочав свою діяльність як місіонер та проповідник. Зі самих початків свого священства намагався створювати умови для заснування низки християнських товариств і організацій. Його проповідницький талант проявився не лише усно, але й на письмі. Змістом його реколекцій та місій було пропагування духовної освіти і християнських ідеалів серед українського народу.

Свою наукову та публіцистичну діяльність о. П. Філяс розпочав ще під час студій, подаючи свої дописи до священичого місячника "Душпастир". Разом із о. Є. Ломницьким, ЧСВВ він уклав молитовник "Гостинець", який незабаром став бібліографічною рідкістю, і його ще неодноразово довелося перевидавати.

У 1897 р. він разом з о. А. Шептицьким став співзасновником журналу "Місіонар" та його першим редактором. У вступному слові першого числа від 1 травня 1897 р. під назвою "Місіонар – що то є?" о. Платонід у доступній формі виклав зміст і завдання часопису. "Син Божий, то був найперший і найбільший місіонар – Божий посланець, – писав редактор. – Місіонарями були святі Апостоли та їх учні... 1000 років тому послав Бог місіонарів у ту землю, де ми живемо, до наших предків Русинів... Ми посланці – місіонари Ісуса Христа несемо людям Боже слово, Божу правду і Боже милосердіє, для

старих і малого, для ученого і неученого, для всіх, що хотять нас приймати і Богові служити... Перший такий наш лист, сердечний, щирий, а що написали ми його, місіонари, то і назвали ми його "Місіонарем". Нехай він іде до всіх вас, любі браття, а ви його читайте". Так було започатковано католицький часопис, який став одним із найпопулярніших у Галичині й дав почин василіянській видавничій справі.

Кінець XIX – початок XX ст. – це період масової еміграції українців-галичан у далекі заморські країни. Там вони опинилися без духовної опіки, не маючи ані своїх храмів, ані душпастирів. За сприяння Митрополита Андрея до Канади, США, Бразилії та інших далеких країн виїхали перші греко-католицькі місіонери. До них належав і о. П. Філяс, який у 1902 р. поїхав до Канади, щоб там духовно опікуватися українськими родинами і організовувати релігійне життя українців-емігрантів.

Але вже у 1904 р. на першій, після Добромильської реформи, василіянській Капітулі о. Платоніда було обрано Протоігуменом Галицької Провінції ЧСВВ, обов'язки якого, у зв'язку з воєнним лихоліттям, він виконував фактично до 1920 р. Усю свою енергію та життєву силу новий Протоігумен спрямував на чисельний та інтелектуальний розвиток Василіянського Чину. Основну увагу присвячував вихованню молодого монашого покоління, скеровуючи найбільш обдарованих монахів у богословські заклади Рима, Інсбруку та ін. Таким чином він прокладав дорогу для майбутніх місіонерів, письменників, публіцистів, які були до того ж патріотами рідного народу.

Чимало сил і уваги о. Платонід приділяв праці на давніх унійних теренах України та Білорусі, зокрема на Холмщині й Підляшші. Саме з цією метою у 1905 р., після прийняття конституції та проголошення свободи віровизнання у Росії, він скерував о. Є. Ломницького в Петроград, аби той спробував розпочати там місійну працю серед нечисленних греко-католиків. У 1911 р. Протоігумен заснував у м. Бучачі на Тернопільщині Місійний інститут – навчальний духовний заклад, який у міжвоєнний період готував та вишколював майбутніх місіонерів і проповідників *(нині Колегіум ім. св. свщмч. Йосафата Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього Чину св. Василія Великого – прим. ред.)*.

У роки Першої світової війни о. П. Філяс виконував обов'язки Апостольського адміністратора для українців-католиків, розкиданих воєнною хуртовиною по всіх австрійських землях за межами Галичини. Він рятував наших священиків, ув'язнених у концтаборах Талергофа і Гмінда.

У той же час Протоігумен о. П. Філяс став одним зі засновників василіянської Духовної семінарії для богословів із Галичини у м. Кромеж у Моравії (сучасна Чехія). Він зібрав розпорошених студентів галицьких Духовних семінарій (75 юнаків) і призначив ректором новоствореної семінарії о. Йосафата Коциловського, ЧСВВ *(нині блаженний УГКЦ – прим. ред.)*. Водночас о. Платонід відмовився від пропозиції перебрати посаду перемишльського владики, бо вважав, що треба присвятитися відновленню місійної праці й видавничої справи у Галичині. Влітку 1915 р. він повернувся до Львова.

У вересні 1917 р. провінційна Капітула у Крехові обрала Протоігуменом о. Марка Галущинського, ЧСВВ. Однак наприкінці 1918 р. він несподівано помер і Протоігуменом був знову обраний о. П. Філяс.

Після завершення українсько-польської війни представники окупаційного польського режиму ув'язнив отців Василіян із Крехова та Жовкви у концент-

раційному таборі в Домб'є, пограбувавши при цьому василіянську книгозбірню і Жовківську друкарню. Завдяки підтримці Ватикану, зусиллям Митрополита Андрея, перемишльського владики Й. Коциловського і Протоігумена о. П. Філяса наприкінці серпня 1919 р. усі Василіяни були звільнені з концтабору і невдовзі повернулися до Галичини.

У 1920 р. провінційна Капітула у Львові обрала Протоігуменом о. Анастасія Калиша, ЧСВВ. Отець Платонід став ігуменом Жовківського монастиря, керівником василіянського видавництва та редактором "Місіонаря" і "Календаря "Місіонаря". Відомий історик Іриней Назарко, ЧСВВ писав: "... вдруге став він [о. П. Філяс] редактором свого улюбленого "Місіонаря", який тоді був найбільше поширеним українським періодиком, бо мав коло 50 000 передплатників. Водночав о. Філяс був і відновителем Жовківського видавництва – з не меншими труднощами, як було на початках".

Труднощі у видавництві були пов'язані насамперед з постійними утисками польської адміністрації. Кілька разів о. Платонід їздив до Варшави, звертався зі заявами до урядових кіл та Апостольського нунція, домагаючись відшкодувань за руйнацію монастиря і видавництва, звільнення приміщень, у яких був розміщений шпиталь. Однак йому вдалося отримати лише частину відшкодувань, а шпиталь було ліквідовано щойно в 1922 р. Чимало зусиль знадобилося для прийняття відповідних фахівців до друкарні, а також для пошуку паперу та пального. Майже рік було витрачено, щоби відновити верстки книг. Під різними приводами восени 1920 р. міські жандарми кілька разів перевертали все в помешканнях монастиря і приміщеннях видавництва, зриваючи таким чином план виробництва.

Отець Платонід поступово гуртував навколо себе талановитих і працьовитих релігійних письменників, перекладачів, душпастирів, які на початку 20-х років минулого століття не тільки відновили релігійне книговидання, але своїми талантами і жертвенною працею спричинилися до появи змістовних і якісно видрукуваних та оформлених книг, нових періодичних видань, зокрема тижневика "Наш Приятель" (з 1922 р.) та "Записок ЧСВВ" (з 1924 р.).

1 травня 1922 р. часопис "Місіонар" урочисто відзначив своє 25-ліття. У ювілейному числі о. П. Філяс написав у редакторській статті: "Хто счислить всі ті набожні душі, котрим він допоміг пізнати любов Христа і святої Церкви; хто счислить всіх тих хорих, до котрих він приходив, як співчуваючий друг, зі словом правдивої потіхи на устах; всіх малодушних, котрих він знов направив на добру дорогу...". Редактор також наголосив на тому, що хоч "Місіонар" і знайшов дорогу в півтори тисячі місцевостях краю, "то все ж таки ще й нині рахуємо аж 1 700 місцевостей, а котрих "Місіонар" ще не вступив ногою!".

У 1926 р. о. Платонід був переведений до Дрогобицького монастиря. Тут більшість часу він присвятив публіцистичній праці, написавши чимало статей на різні релігійні теми. 16 червня 1930 р. він упокоївся у Бозі, Якому посвятився з юних років свого життя, і цю посвяту реалізував через служіння власному народові проповідуванням Божого слова, письменницькою та видавничою діяльністю.

Підготував Ігор СКЛЕНАР

ЗАХІД ЗІ СХОДОМ В ЄДНОСТІ

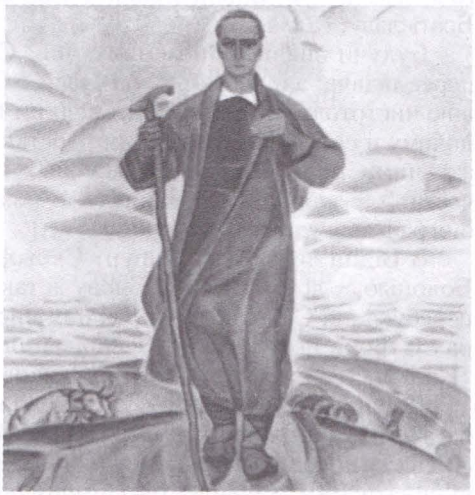

У серпні 1745 р. із Києва до угорського містечка Токаю – загальновизнаного центру виноробства – вирушила російська місія. Очолював її генерал-майор Федір Вишневський, а в її складі було 35 осіб, переважно "люди молодые и граматные". Серед них опинився і непосидючий студент класу філософії Київської академії Грицько Сковорода.

Генерал-майор Ф. Вишневський був за походженням українцем і великим прихильником музики й церковного співу. Саме він колись по дорозі з Києва до Петербурга у чернігівському селі Чемері почув надзвичайний голос Олексія Розума. Він забрав юнака зі собою до придворної капели, а згодом син реєстрового козака став всесильним графом Олексієм Розумовським.

І цього разу вибір генерала зупинився на власникові прекрасного голосу, бо ж Грицько був "извъстен знаніем музыки, голосом, желаніем быть в чужих краях, разумъніем нъкоторых языков". У склад місії, де були також священик і дяк, Сковорода був включений як "пъвчий", адже після прибуття до Токаю Ф. Вишневський планував "маленькую церковь православную восточную сдълать...". Головним же завданням місії було налагодити постачання до царського двору знаменитого токайського вина, яке вважалось у той час напоєм аристократів (мода на шампанське прийшла набагато пізніше).

Дорога з Києва до Токаю тривала майже місяць. Долаючи її, Сковорода поступово занурювався у світ європейської культури і науки, про який знав лише з книжок. Промайнули Кременець, Радзивіллів і перше галицьке містечко на тій дорозі – Броди.

Приблизно через два тижні дороги Г. Сковорода разом із місією зупинився у Львові. На жаль, не залишилось ані спогадів, ані якихось документальних свідчень про мандрівки Сковороди княжим Львовом. Однак, знаючи його непереборну жагу пізнання, можемо твердити, що піднімався він і на Високий Замок, і на Святоюрську гору, де бачив щойно закладені наріжні камені сучасного собору св. Юра; милувався бароковим Домініканським костелом і побував на св. Месі в готичній римо-католицькій катедрі; молився в Успенській церкві, де колись прийняв хіротонію засновник його alma mater Петро Могила.

Подальша дорога місії лежала через Жовкву з її славнозвісним василіянським монастирем, і немає ніяких підстав стверджувати, що Сковорода не побував і там. Галицька стежка привела Г. Сковороду на етнічні українські землі – у Пряшів та Свидник, де він побачив розмаїтість культури українства, Богом поселеного так далеко від історичного духовного центру – Києва.

Переповнений враженнями, Сковорода наприкінці вересня 1745 р. нарешті прибув до Токаю. Серце Європи – поряд. І він не був би Григорієм Сковоро-

дою, якби не побував би і там. Дух мандрівного дяка – учня, але і водночас вчителя та просвітителя, знову заволодів ним. До того ж його заохотив і голова місії – Ф. Вишневський. Разом вони відвідали Прагу, Відень, Будапешт, Братіславу, Галле.

Будучи знавцем іноземних мов, Сковорода виконував не лише функції перекладача, а й невтомно навчався. "Он говорил весьма исправно и с особливою чистотою латинским и нѣмецким языком довольно разумѣл еллинский, почему и способствовался сими доставить себѣ знакомство и пріязнь ученых, а с ними новыя познанія, каковых не имѣл и не мог имѣть в своем отечествѣ", – напише через п'ятдесят років Михайло Коваленський, найкращий біограф та учень Г. Сковороди.

З Відня через Клягенфурт Сковорода поїхав до Венеції, а звідти, через Болонью, – до Флоренції. Знову ж таки, ніяких документальних свідчень про перебування Сковороди в обох цих мистецьких, культурних та наукових центрах Європи немає, однак, є свідчення самого Г. Сковороди – в його трактаті "Кольцо" і "Разговоре пяти путников".

Дослідники вважають, що Сковорода побував і в Римі. Неймовірно, що багатий та впливовий генерал-майор Вишневський, маючи друзів у всіх російських посольствах і консульствах у Європі, не скористався б можливістю відвідати Рим; і навряд би він вирушив у подорож без свого перекладача – Г. Сковороди, без знань якого відвідини "Вічного міста" не були б корисними і змістовними. А це був час понтифікату Папи Венедикта XIV – найосвіченішого католицького церковного достойника у XVIII ст., видатного дипломата й покровителя наук і мистецтв, реставратора римського Колізею.

Ми не знаємо, на жаль, як довго Сковорода перебував у Апостольській столиці Ватикані, з ким спілкувався, а, може, мав аудієнцію у Святішого Отця? Проте очевидно, що мандри католицькою Європою піднесли козацького сина з Полтавщини до вершин тогочасного богослов'я та гуманітарної науки, і одна зі стежок мандрівного філософа і поета до тих вершин була галицькою.

Тою ж галицькою дорогою, збагачений духовно, Г. Сковорода й повернувся назад, на Велику Україну. А там, як написав Тарас Шевченко, невдовзі "байстрюки Єкатерини сараною сіли". За царювання Катерини II Сковорода жив в оспіваному ним Харкові й викладав у Харківському колеґіумі. Саме ті "байстрюки" назавжди зачинили перед ним колеґіумські двері та браму Покровського монастиря.

Філософ і поет європейської освіти і слави майже чверть століття мандрував землею Слобожанщини, плекаючи поміж її жителів спрагу до просвіти. І саме учні та послідовники Сковороди стали фундаторами Харківського університету, котрий дуже швидко після його відкриття всі називатимуть "Українськими Атенами".

Галицька стежка Г. Сковороди через Київ простяглась до самого Сходу України і стала слобожанською. І гідним плодом цієї подорожі став один із кращих у Європі університетів – Харківський, 200-річчя якого припадає на січень цього року.

Владислав ПРОНЕНКО,
Харків

РІЗДВО

Не в постелі ж бо, не в домі
Надзвичайної краси,
А у яслах на соломі
Народився Божий Син.

В небі зірка засвітила
І по цей вона там час,
Всім вона оповістила,
Що прийшов на землю Спас.

І тоді до Нього люди
Поспішили звідусіль,
Так було воно й так буде,
Він і нині радий всім.

Йдуть і йдуть до Нього люди,
Хоч дорога й не проста,
Ну а ви, скажіть, готові
Теж прибути до Христа?!

Оксана ДУВАЛКО
с. Ільниця на Закарпатті

ВІНШУВАНКА

Віншую вам, добрі люди,
Що Христос родився,
Що наш народ український
Із ярма звільнився.

Не всі Христа бачили,
Не всі Христа знали,
Не всі наші українці
Рождества діждали.

Ті, що в полі, ті, що в морі,
Ті, що на Сибіру,
Несли хрест та муки
За Христову віру.

І ми нині Рожденного
Ісусика просим,
Нехай наша Україна
Своє ім'я носить.

Нехай носить, хай голосить,
Нехай прославляє.
Нехай в нашій Україні
Христос ся рождає!

Автор невідомий

ЗМІСТ ХРИСТОВОГО РІЗДВА

Дійові особи: жебрак, мати і син, перехожі.

Необхідні речі: стіл, крісло, лавка (як ліжко), Біблія, ялинка, імітація харчів.

Ведучий: Вулицями міста швидко проїжджають різнобарвні автомобілі. Люди, немов мурахи, поспішають додому площами міста, дуже гарно освітленого. Через вікна будинків бачимо соснові гіллячки і яскраві гірлянди. На вулицях чуємо голосний спів колядників. Напружена передсвяткова атмосфера просякала повітря.

Усі намагаються чимскоріше повернутися до своїх домівок, щоб у родинному колі відсвяткувати Різдво Христове, найбільше релігійне християнське свято. Різнокольорові прикраси, розкішні вечері, дорогі подарунки і веселі урочистості нетерпеливо очікують на ту мить, коли люди розпочнуть своє різдвяне торжество. Ніхто навіть не згадує і не роздумує над тим, що дві тисячі років тому в одному місті народився Ісус Христос, Спаситель світу.

Але ні! В одному помешканні на одній із найгамірніших вулиць міста живуть люди, які розуміють суть Різдва. В напівосвітленій кімнаті сидять мати і син, які зі захопленням роздумують про народження Дитятка Ісуса, про Різдво Того, Який прийшов спасти цей світ від гріхів.

Мати: Як це чудово, що сам Ісус прийшов у цей грішний світ. Принижений як мала Дитина, щоб ми, люди, могли жити вічно. Він прийшов, щоб визволити людей з їхніх гріхів. У св. Євангелії від Матея написано, що народить Діва Сина і дасть Йому ім'я Ісус, бо Він спасе народ Свій від гріхів їхніх.

Син: Так, Його прихід на цей світ є справді правдивим благословенням. Він допомагав людям у фізичному та духовному вимірах. О, якби всі люди були як Ісус і так служили на благо іншим, наскільки би це Різдво мало більше змісту!

Ведучий: Хлопчина пильно дивиться через вікно на освітлену вулицю. Роздумує про те, як було би чудово, коли би люди принаймні на Різдво були люб'язними, щирими, усміхненими, людяними, готовими допомогти. О, це було би справжнє Різдво! А ще краще було б, якщо би люди щодня були такими. Тоді це означало б, що Різдво наступає кожного дня і що в серцях тих людей кожного дня народжується Спаситель світу.

Хлопчина ще якийсь час перебуває у подібних роздумах. Вулиці міста стають щораз тихішими і безлюднішими. Надворі падає сильний сніг. Хлопчина несподівано зауважує одного жебрака, який поволі йде від дверей до дверей, просячи в людей якоїсь поживи. Він зауважує, що жебрак виходить з домівок із порожніми руками, бо люди не бажають, щоб хто-небудь їм перешкоджав у хвилини святкування великого релігійного свята. Коли хлопець бачить цю картину, його серце не може залишитися байдужим.

Син: Мамо, надворі один жебрак ходить від дверей до дверей і ніхто йому нічого не дав поїсти. Покличмо його до хати на святкову вечерю. Якщо би Ісус був тут, Він би напевно так само вчинив.

Мати: Так, сину, біжи хутчій на вулицю і заклич того бідного жебрака, нехай він прийде до нашого помешкання. Він, напевно, голодний і йому холодно.

(За допомогою пантоміми слід показати, як хлопчина вибігає на вулицю, щоб закликати жебрака).

Мати: Христос Рождається! Убогий чоловіче, ми бачили, як ти ходив по вулиці у пошуках їжі і зрозуміли, що ти голодний і що тобі дуже холодно,

адже надворі мороз. Ми вирішили покликати тебе, щоб ти повечеряв з нами і, зігрівшись у теплій хаті, провів приємні хвилини у нашій родині.

Жебрак: Дуже вам дякую, добрі люди. Вас сам Бог послав. Нікого з рідних я не маю. Усі близькі і приятелі від мене відцурались. Споживаю те, що дають мені добрі люди. Але вони на Різдво немовби не є такі самі, як були вчора. Всі тільки думають про те, щоб їм було добре і тому не дбають про своїх ближніх. Сьогодні мені навіть крихти хліба ніхто не дав. Думаю, що люди цілковито втратили правдивий зміст Різдва.

Мати: Так, так. Це сумно, але сідаймо до столу, адже нині Святвечір!

(Вони сідають за стіл і, весело розмовляючи, споживають святкову вечерю).

Ведучий: Мати, син і жебрак проводять разом приємний вечір, насичуючись як тілесною, так і духовною поживою. Жебрак розповідає їм про те, що протягом дня зустрів багато побожних людей, які були настільки зажурені своїми проблемами, що його взагалі не помічали. Потім вони розмовляють про необхідність переміни людських сердець з гордих та егоїстичних на покірливі й щедрі, а також про потребу щоденного народження Христа у серцях людей. Після такої благословенної розмови мати і син вирішують піти на нічний відпочинок.

Мати: Убогий чоловіче, переночуй в нас, у теплому домі. Надворі доволі холодно і падає густий сніг. Ми не хочемо, щоб ти блукав по морозі вулицями міста.

Жебрак: Дякую вам, але ви і так дуже багато зробили для мене. Я вам із цілого серця щиро дякую за все. А зараз мушу йти. Христос Рождається!

(Мати і син прощаються із жебраком, а потім ідуть відпочивати).

Ведучий: Наступного ранку хлопчина прокинувся і на підлозі своєї кімнати побачив золотий конверт.

(Хлопець біжить до матері).

Син: Мамо, мамо, подивися, що я знайшов на підлозі моєї кімнати.

Мати: *(Відкриває лист і читає)*: "Дорогі мої, хочу вам подякувати за вашу гостинність, яку ви вчора проявили до мене. Ви показали, що Різдво для вас не є тільки релігійним святом, але народженням Христа у ваших серцях. Христос живе у вас, бо ви вчинили те, що би й Він чинив, будучи на вашому місці.

Я є тим Ангелом, який дві тисячі років тому благовістив усьому світові народження Ісуса Христа. Зараз я знову прийшов, щоб побачити, як люди розуміють зміст Христового Різдва, і я глибоко розчарований. Люди зажурені матеріальними речами, зовнішнім виглядом свята, а про народження Христа

взагалі не роздумують. Забули, що Різдво є найбільшим даром від Христа, забули, що вони повинні пережити Христове народження у собі самих. Я був би напевно з жалем у серці повернувся до Бога, якщо би не зустрів вас, які маєте Христа у своїх серцях. Ви є благословенням для своїх ближніх. Нехай Бог щедро вас благословить. Ваш жебрак".

(Тиша).

Син: Я щасливий, що бачив небесного відвідувача. Але ще більше щасливий, що ми зрозуміли зміст Різдва Христового. Однак мені все ж таки чогось бракує до повного щастя.

Мати: Бракує постанови, щоб кожного дня відзначати Різдво як щоденне народження Христа у своїх серцях. Ця постанова – це правдиве щастя робити інших щасливими і говорити їм про Христа, про Його дар життя для людства. Нам необхідно постановити, щоб і надалі жити так, як жив Христос.

(У цю хвилину входить жебрак).

Жебрак: А ти? Чи ти розумієш цінність Христового Різдва? Чи Христос народився у твоєму серці? Якщо ні, то попроси Його, щоб Він увійшов у твоє серце і щоб змінив його на неегоїстичне і повне любові. Якщо ти цього бажаєш, Він це зробить. Постанова за тобою!

Переклад з хорватської мови Павла Зарічного

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ГОСПОДИ

6 грудня 2004 р., повертаючись з храму до монастиря в іспанській столиці Мадриді, ***о. Ігор Михаляк, ЧНІ*** *потрапив в автокатастрофу і внаслідок важкої травми помер у місцевій клініці 10 грудня цього ж року на 35-му році життя, 14-му році монашого і 7-му році священичого служіння.*

Він народився 22 липня 1969 р. у м. Новояворівську на Львівщині. Після закінчення середньої школи навчався у технікумі. Служив два роки у війську на території Німеччини.

Ще під час навчання у школі познайомився з отцями Редемптористами. 21 вересня 1990 р. після однотижневих реколекцій під проводом о. М. Шевчишина, ЧНІ був прийнятий на новіціят.

21 вересня 1991 р. склав перші монаші обіти. Два роки вивчав філософію у львівській семінарії отців Редемптористів на Голоско. З 1993 по 1997 рр. вивчав богослов'я у семінарії отців Редемптористів у Тухові (Польща).

7 квітня 1996 р. склав вічні обіти і отримав дияконські свячення. 16 червня 1997 р. був рукоположений на священика у храмі св. свщмч. Йосафата у Львові. Виконував обов'язки префекта студентів у Страсбурзі (Франція), а згодом – соція студентів у семінарії отців Редемптористів бл. Миколая Чарнецького, ЧНІ у Львові. Працював на парафії у м. Івано-Франківську. У 2001 р. був направлений до Мадрида (Іспанія), де зорганізував українську парафію.

Виділявся своєю простотою і щирістю. Був готовий прийняти будь-яке розпорядження настоятеля і сумлінно виконував доручені йому завдання. Швидко знаходив контакт з людьми, особливо з молоддю.

Його тіло було перевезене до Львова. Похований 20 грудня 2004 р. у смт. Брюховичі біля Львова.

Вічная йому пам'ять!

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ВІДВАЖНИЙ ВЛАДИКА

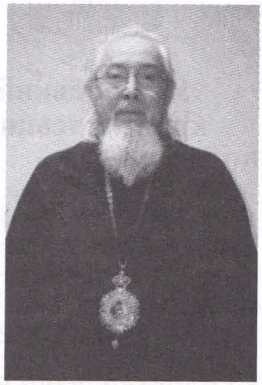

У неділю, 12 грудня 2004 р., на 79-му році життя упокоївся в Бозі єпископ-ординарій Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ ***Кир Павло Василик****, ісповідник віри, багатолітній в'язень мордовських таборів.*

Він народився 8 серпня 1926 р. у с. Бориславка Перемишльського повіту (Польща) у селянській родині. Навчався в Перемишльській духовній семінарії. У листопаді 1945 р. був депортований на Радянську Україну до с. Бариш Бучацького р-ну на Тернопільщині.

На початку 1946 р. приїхав до Львова для продовження підпільних богословських студій. 1 квітня 1947 р. був ув'язнений. Засуджений на 10 років позбавлення волі й 5 років позбавлення громадянських прав.

Після звільнення з ув'язнення 18 листопада 1956 р. у Львові отримав священичі свячення з рук владики Миколая Чарнецького, ЧНІ *(нині блаженний УГКЦ).* 22 січня 1959 р. удруге заарештований і засуджений на 10 років ув'язнення у мордовських концтаборах. 1 травня 1974 р. прийняв єпископські свячення з рук владики Йосафата Федорика, ЧСВВ. У 1990 р. призначений єпископом-коад'ютором Івано-Франківської єпархії, а 30 жовтня 1993 р. — єпархіальним єпископом Коломийсько-Чернівецької єпархії.

12-13 грудня тіло покійного владики було виставлене у катедральному соборі Воскресіння Христового в Івано-Франківську, а *14 грудня* — у соборі св. архистратига Михаїла в м. Коломиї, де єпископ-коад'ютор Коломийсько-Чернівецької єпархії Володимир Війтишин у співслужінні з численним духовенством розпочав Чин архиєрейського похорону.

15 грудня цей Чин закінчив Блаженніший Любомир кардинал Гузар. У спільній молитві взяли участь Апостольський нунцій в Україні Кир Іван Юркович, численні владики УГКЦ і РКЦ в Україні, понад 250 священиків і велика кількість вірних. Під час Богослужіння був присутній і владика Іван Бойчук, єпарх Коломийсько-Косівський УПЦ КП.

Тіло покійного владики Павла знайшло вічний упокій біля підніжжя ще не добудованого катедрального храму Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ, будівництво якого розпочав новопереставлений Владика.

Вічная йому пам'ять!

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

Зі спогадів о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ: "З владикою Павлом зустрівся я вперше у Львові в травні 1980 р. Глибоке враження справила на мене його відвага, рішучість і жертвенність у служінні для нашої переслідуваної Церкви. Розповідав він зі захопленням про свою зустріч з митрополитом Йосипом Сліпим у таборі примусової праці в Сибіру.

Іншим разом, коли я вдруге відвідав Україну, владика розповідав мені про урочисте відзначення тисячоліття хрещення України, яке він очолив, незважаючи на перешкоди КДБ. Говорив він і про голодування на Арбаті в Москві й про плани виходу з підпілля нашої Церкви. На початках легальної діяльності УГКЦ він викладав історію Церкви у найчисленнішій на той час Івано-Франківській семінарії".

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 27.12.2004
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2005

ЗМІСТ

о. Григорій Гриньків, ЧСВВ
Усміхнене обличчя нації 1
Наміри Апостольства молитви на січень 2
Наміри Апостольства молитви на лютий 4
Повідомлення 4
К'яра Любік
"Слово життя" 5
Прийміть дитину у родину 6
† Любомир
Різдвяне привітання Глави УГКЦ 7
о. Василій Ковбич, ЧСВВ
Сина нам дано, бо з нами Бог! 8
† Любомир
Митрополичий синод 9
Молитовний похід 9
о. Ігор Яців
Зустріч Глави УГКЦ з Папою 10
220-та річниця заснування парафії у Відні ... 10
УГКЦ відкидає звинувачення 11
Ясна гора живе вірою людей 11
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Укрите життя Ісуса Христа 12
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Святий Йосиф 13
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Роздуми перед шопкою 15
Тетяна Шпайхер
Водосвяття 17
о. Йосиф Будай, ЧСВВ
Реколекції (1) 18
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Різдво у стаєнці 20
Ігор Скленар
Я між людьми, о Господи, буду Тебе хвалити 22
Владислав Проненко
Захід зі Сходом в єдності 25
Поетична сторінка 27
Зміст Христового Різдва 28
Зі святими упокой, Господи 30
Відійшов у вічність відважний владика 31

На обкладинці: Різдво Христове.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД “КОЛЯДКИ”

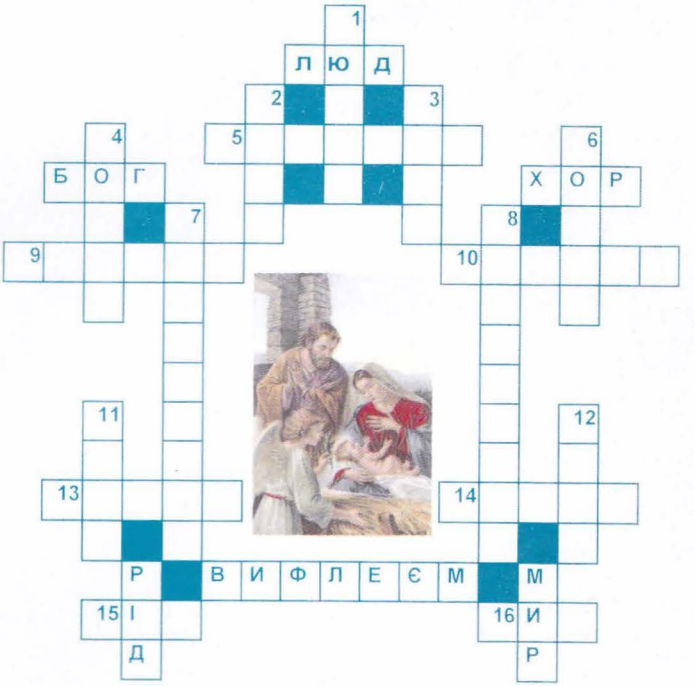

(Три крапки замініть словом із колядок Марти Лозинської та Терези Угрин).

По горизонталі: 5. “Де Христос родився, з Діви воплотився, як … пеленами убого повився”. 9. “Пастушки з царями йдуть в … з дарами, поспішає всяк, хто не спить”. 10. “Дивная … : радіє вся Вкраїна, зірка в небі сяє і це кожний знає: Христос родився!”. 13. “Як перша … в небі засяє, так тихо-тихо стане довкіл. Батько сльозу в вуса сховає, усі врочисто сядуть за стіл”. 14. “На небі зірка ясна засяяла, … спасення нам завитала, і любим світом сіяє”. 15. “… над Вифлеємом, зорі в небі сяють”. 16. “В людському тілі Божий … прийшов нині в Вифлеєм, щоб спасти цілий світ”.

По вертикалі: 1. “Чисте серце, щиру віру і … свою в офіру Богу принесіть”. 2. Назва коляди “Зійшла вже … ”. 3. “Веселая нам новина, породила … Сина, Діва-Марія” (старовинна колядка). 4. “Спи, Ісусе милий, набирайся сили, щоб здолати все люте зло, як Ти будеш спати, в кожній нашій хаті запанує мир і … ”. 6. “Оглянувся … — яскиня вся ясна, Ангели співають, звізда світить красна”. 7. “Спи, Ісусе, спи, маленький, спи, … спи”. 8. “О дивноє Рождество, великоє … ; почала Діва Сина в чистости, породила в радости із Дівства своєго” (давня колядка). 11. “Ангели співають, Бога величають, славу на весь … голосять”. 12. “Дзвони дзвонять: “Бог родився – не спіть, забувайте …-тривогу, в Вифлеєм спішіть”.

Підготувала Леся Штикало, м. Львів

Відповіді на кросворд “Церковний” (ч. 11 за 2004 р.) були поміщені у попередньому числі “Місіонаря”.

"МІСІОНАР" ДО КОЖНОЇ ОСЕЛІ!

Хто ще не читав "Місіонар",
Який століття вже відсвяткував,
Християнський це часопис,
У житті – духовний компас,
Той щасливий, хто його придбав.

Світом вже мандрує сотню літ,
Місію виконує, як слід,
Побував не в одній хаті,
Розпалив він там багаття,
Де відвічний був духовний лід.

Пресвятого Серця цінний дар,
Всіма люблений "Місіонар".
Він потішить і розрадить,
У житті тебе не зрадить,
Він для кожного учитель і буквар.

Ти його до себе в гості запроси,
Він, мов свіжість світанкової роси,
Зоря ясна серед ночі,
З пітьми виведе охоче,
Залишитися в оселі попроси.

Посели в своїй світлиці назавжди,
В ній не буде ані горя, ні біди,
Все читай з дітьми охоче,
Вранці, вдень та серед ночі,
Незабаром вже збиратимеш плоди.

Невибагливий, дешевий він є гість,
Лише півтори гривні щомісяця він з'їсть,
З ним не будеш ти скучати,
Вчить на Бога уповати,
Він дияволу у горлі гостра кість.

Передплачуйте журнал "Місіонар",
Щоб наставником духовним для всіх став!

Любов ДІВЧУР

Передплатний індекс – 23959
Вартість передплати:
на 1 місяць – 1 грн. 68 коп., на 3 місяці – 5 грн. 04 коп., на 6 місяців – 10 грн. 08 коп.